

KNIHA O PLNÉM A SPRÁVNÉM ŽIVOTĚ

Rady pro život

Neale Donald Walsch

Autor Hovorů s Bohem

1999

2000

2007

www.vesmirni-lide.cz

www.andele-svetla.cz

**TYTO INFORMACE JSOU VHODNÉ
PRO VOLNÉ ŠÍŘENÍ SVĚTLA.**

www.andele-svetla.cz

**THESE INFORMATION ARE APPROPRIATE
FOR FREE SPREADING LIGHT**

www.angels-light.org

*Název originálu: **On holistic living: applications for living***

TÉMATA

životní harmonie

duchovní život

duchovní poznání

holismus

TEXT PŘEDNÍ STRANY OBÁLKY ZE VNITŘ

Rady pro život

Neale Donald Walsch

Jsme schopni soužití s přírodou, vesmírem a také s ostatními živými bytostmi? Dokážeme žít životem radostným, harmonickým a zbaveným většiny bolestí? Máme schopnost říkat pravdu a změnit to, co nám škodí?

Neale Donald Walsch je přesvědčen, že ano. Hodnotný život - hodnotný fyzicky, psychicky i duchovně - je na dosah, stačí si jej zvolit. V této knize jsou popsány praktické a inspirativní myšlenky o tom, jak žít takovým životem.

*Poselství **Hovorů s Bohem** hluboce ovlivnilo a inspirovalo miliony lidí na celém světě. Jak ale použít tuto moudrost v každodenním životě? S pomocí speciálně produkováných videonahrávek ilustruje Neale Donald Walsch na své životní zkušenosti až překvapivě jednoduché myšlenky, které staví základ pro naše štěstí. Tato kniha je rozšířenou a editovanou verzí výše zmíněných videonahrávek.*

TEXT ZADNÍ STRANY OBÁLKY

O životě jsem se dozvěděl, že když žijeme komplexně, žijeme i svatě. Dvacet pět let jsem hledal cesty, jak žít svůj život jako plnohodnotný a komplexní člověk. První věc, kterou jsem pochopil, byla, že mám-li žít integrovaným životem, musím se daleko více integrovat do svého prostředí. To jest stát se jedno a totéž, spojit se, a pak se svým okolím zacházet tak, jako by to byla část mé osobnosti, tedy nikoli něco vnějšího, od čeho bych se měl oddělit.

*Holistický život znamená uvědomit si, že jsem částí **celého systému, celé myšlenky, celé reality** a že cokoli řeknu, co si pomyslím a co udělám, tuto realitu ovlivní a do jisté míry i vytváří.*

TEXT ZADNÍ STRANY OBÁLKY ZE VNITŘ

*Neale Donald Walsch žije se svou ženou Nancy v jižním Oregonu. Společně založili také neziskovou nadaci ReCreation pro osobní růst a duchovní porozumění s cílem navrátit lidi zpátky k sobě samým. Walsch přednáší a rozšiřuje poselství obsažené v knize **Hovory s Bohem** po celém světě.*

Věnováno

*Dennisi Weaverovi,
herci, aktivistovi a partnerovi na cestě.
On, kdož ctí Božské v každém z nás.
On, kdož miluje Zemi a kráčí
s vděčností po jejím povrchu.
On, kdož se svým tělem nakládá
jak s chrámem
Živoucího ducha.
On je tím pravým vzorem toho,
o čem by holistický život měl být.*

(*)

ÚVOD

Jaké to je "jít po cestě" ? Jak vlastně vypadá takový hodnotově všestranný - svatý - život ? Existuje způsob, jak spojit poselství ze všech velkých duchovních spisů a žít podle nich ?

*To jsou otázky, které si kladou všichni hledači pravdy. Odpovědi na tyto otázky jsme přitom dostali již mnohokrát, různými způsoby a z různých zdrojů. A přesto podle těchto odpovědí nežijeme. Především nevěnujeme pozornost těm, kdo nám mohou nabídnout duchovní vedení. Proto jsme ztratili svou cestu. **Svět** ztratil svou cestu. Navzdory tomu, že již nemáme čas ztrácet. Čas nezadržitelně ubíhá. Ubíhá nám, jednodivcům, i celému lidskému společenství.*

Každý uplynulý den znamená, že se váš pobyt zde, v tomto těle a na této Zemi, o něco zkrátil. Zkrátilo se i vaše poslání, důvod, pro který jste tu. Máte jasno v tom, co je tímto důvodem ?

A pokud ano, naplňujete ho ? Nebo ztrácíte čas hledáním, blouděním a zase blouděním ? Pokud ano, máte možnost zastavit to. Odpovědi jsou zde. Byly nám dány. Obsahují je všechny velké moudré tradice. A nyní jsou dokonce ještě přístupnější než kdykoli předtím. Již nejsme závislí na ústní tradici, díky níž se kdysi moudrá tajemství udržovala při životě, ani na ztracené a znovu nalezené moudré listiny. Dnes máme k dispozici masová média a celosvětovou síť. Disponujeme rychlou a globální distribucí knih, audio nahrávek a videozáznamů. Chceme-li v současnosti hledat pravdu, nemusíme pro ni chodit nijak daleko.

Ve skutečnosti jsme pro ni ani nikdy daleko nechodili. Odpovědi na otázky byly totiž vždy uvnitř nás. To je poznání, k němuž mě vedly všechny nově dostupné informace.

*Stejně jako vy jsem si i já dlouho dobu pokládal otázky o tom, jak žít lepší život. Před pár lety jsem na ně začal dostávat odpovědi. Věřím, že přišly od samotného Boha. V době, kdy jsem tyto odpovědi získával, jsem byl natolik unesen, natolik ohromen, že jsem se rozhodl vést si o svých nově nabytých poznatcích písemné záznamy. Tak vznikla celá série knih s názvem **Hovory s Bohem**, z níž se později stal celosvětový bestseller.*

Není nikterak nutné, abyste se mnou sdíleli mé přesvědčení o původu odpovědí. Užitek z nich budete mít i bez toho. Co je však naprosto nezbytné - musíte zůstat otevření vůči možnosti, že na holistickém životě existuje něco, čemu lidé ne zcela rozumí. A právě pochopení této neobjasněné věci může změnit naprosto všechno.

*Přesně tento stav mysli si udržovala malá skupinka asi čtyřiceti lidí, kteří se v lednu 1999 shromáždili v jednom sanfranciském domě v Kalifornii, aby se mnou diskutovali o významu **Hovorů s Bohem** pro holistický život. Podělil jsem se s nimi o své poznatky a postupně odpovídal na jejich otázky. To odpoledne mělo elektrizující atmosféru, která vyústila v nepřerušovaný tok hlubokých a moudrých myšlenek. Jsem šťasten, že mohu říci, že se celou věc podařilo natočit na video i audio pásku - doslovný přepis těchto nahrávek již byl zveřejněn.*

Tato kniha je transkripce celé té události. Je psána daleko volnějším — a řekl bych, že i více stimulujícím - stylem než přepis zvukových nahrávek. A protože knižní formát není omezen časovými ani produkčními požadavky, mohli jsme do publikace zahrnout i materiál, který na videonahrávce ani na zvukovém záznamu nenajdete, jelikož ty musely být z produkčních důvodů zkráceny.

Slova, která zde uslyšíte, nebudou žádným překvapením. Jak jsem již řekl, odpovědi na nejdůležitější otázky života jsme dostali - v Koránu, v Bhagavadgítě, Tao-te-t'ingu, v Bibli, v Dhámmapadě, v Talmudu, v Knize Mormonů, v Upanišadech, v kánonu Pálí a ve stovkách dalších tradic. Otázka tedy nezní, kdy se nám dostane odpovědí, nýbrž kdy je vyslyšíme.

*Je dozajista možné žít holisticky a nebývale hluboký rozměr **Hovorů s Bohem** nám ukazuje, jak toho dosáhnout. Znovu. A slovy, která jsou hodná dvacátého prvního století.*

Zde vám tedy předkládám myšlenky tak, jak mi byly předány a jak jsem jim porozuměl já. Děním se o ně s vámi s pokorou a s nadějí, že kdyby jen jedna jediná myšlenka z této knihy pomohla otevřít brány k vašemu většímu štěstí, pak kniha splnila svůj účel.

Neale Donald Walsch
červenec 1999
Ashland, Oregon

HOLISTICKÝ ŽIVOT

Vítejte v tomto domě. Jsem rád, že tu všichni jste. Dnes budeme společně hovořit o holistickém životě, o tom, jaké to je, žít jako hodnotově všestranný člověk, a co nám brání žít takovým životem. Podíváme se blíže na to, proč se na sebe díváme jako na izolované lidi - izolované nejen jeden od druhého, ale i sami od sebe. Rád bych začal tím aspektem našeho života, jenž nazýváme zdravím.

Na počátku mého rozhovoru s Bohem bylo mé zdraví na samém dně. Mám-li být upřímný, mé zdraví se doslova rozpadalo. Dlouhou dobu jsem trpěl bolestivou artritidou. Sužovaly mě rovněž silné bolesti svalů, krom toho jsem měl i přetrvávající srdeční potíže. Jeden rok jsem dokonce trpěl žaludečními vředy. Zkrátka se má tělesná schránka musela potýkat s celou řadou neduhů. Dnes se cítím o mnoho lépe než před deseti lety. A nejspíš vypadám i zdravěji než tehdy – ačkoli to není tak těžké. Proto se s vámi chci podělit o to, co jsem se o zdraví dozvěděl během hovorů s Bohem.

První věc, kterou jsem se dozvěděl, byl zároveň jeden z nejdůležitějších poznatků o sobě. "Potíš s tebou, Neale, je v tom," řekl Bůh, "že prostě nechceš žít."

A já na to: "Ne, ne, ne. To není pravda. Samozřejmě že chci žít. Copak je to za hloupost?"

A Bůh pravil: "Kdepak. Ty nechceš žít, protože kdybys chtěl žít, nechoval by ses tak, jak se chováš. Víš, myslíš si, že chceš žít. Tak to ale nejde. Beztak je jisté, že bys nechtěl žít navždycky, do nekonečna. Kdybys chtěl, počínal by sis jinak."

A já na to: „Jak to? Co tím myslíš?“ A na to Bůh vyjmenoval všechny věci, jimiž jsem dával vesmíru najevo, že mi své zdraví příliš na srdci neleží. Uvedu pouze jeden příklad, který se může dotknout některých z vás v této místnosti.

Tehdy jsem kouřil. A Bůh mi řekl: "To nejde, abys kouřil a zároveň tvrdil, že máš vůli žít. Vždyť kouření tě předčasně zabíjí."

Dnes už pro takové tvrzení existuje celá řada jasných důkazů. Mluvit o tom, že chcete žít dlouhým a aktivním životem, a přitom inhalovat tabákový kouř, je jako dávat najevo trestuhodné opovržení nad pravým a zcela zřejmým stavem věcí, a sice že ten váš život **nemůže** být skutečně dlouhý a bohatý, jestliže si se svým tělem takhle nepěkně zahráváte.

Ted' jsem možná použil trochu banální příklad. Mohl jsem se rovněž zmínit o těch z vás, kteří konzumují nadměrné množství červeného masa... Znáám lidi, co jedí červené maso při každém jídle. Prostě si nedokážou představit jídlo bez masa. A je to v pořádku. Na tom není nic špatného. Ted' se nebavíme o tom, co je správné a co je špatné. Bavíme se o tom, co je v rámci lidského prožitku funkční a co nikoli.

Jenže ne všechna životní rozhodnutí, rozhodnutí týkající se našeho životního stylu, jsou tak jednoznačná jako zmíněné dva příklady. Vždyť sem nepatří jen věci jako konzumace nadměrného množství alkoholu, požívání halucinogenních drog, tedy věci jednoznačně škodlivé našemu zdraví. Někdy se musíme potýkat se záležitostmi daleko subtilnějšími. Je nám zapotřebí určitá duševní dieta, jakési selektivní trávení myšlenek a vjemů, které nám neslouží tak, jak by měly, které nám neumožňují žít zdravým životem.

Během hovorů s Bohem jsem kupříkladu objevil, že cokoli, co nějak vybočuje z naprosto pozitivního přístupu k životu, může potenciálně způsobit problém. Uvědomil jsem si, že i ten nejneopatrnější zlozvyk, je-li znovu a znovu opakován, způsobí v lidském těle změnu, již budeme nazývat nemocí nebo chorobou. A ohromilo mě, jak často se v mém životě objevovaly pramálo pozitivní myšlenky, byť třeba šlo o drobnosti typu "tohle nikdy nedokážu" nebo "tohle by se mně určitě nestalo". A nebo ještě negativnější myšlenky.

Tak jsem se začal učit kontrolovat myšlenky ve své mysli, abych nebyl obklopen negativními energiemi, které se na negativní myšlenky přímo nabalují. To se týká zejména mých soudů o druhých lidech.

Když jsem byl mladý, nejenže jsem často cítil nechuť a odpor k některým lidem, dokonce jsem dopustil, a teď budu velmi upřímný (snažím se být maximálně otevřený), že si mé ego v tomto odporu našlo jisté zalíbení. Do určité míry mě to naplňovalo dobrým pocitem.

Víte, takové věci se těžko říkají, ale určitě existovala část mého já, která se projevovala právě v odporu k některým lidem, či alespoň v pocitu antagonie, již jsem ve vztahu k těmto lidem pociťoval. A právě tato zloba nebo, chcete-li, antagonie, kterou jsem si do nedávna neuvědomoval, zásobovala horší polovičku mé osobnosti velmi nebezpečným materiálem.

Lidé, kteří se kvůli něčemu stále hněvají - byť je ta zloba malá, přesto přetrvávající - trpí častými srdečními záchvaty, žaludečními potíži, vředy a vůbec jejich celkový zdravotní stav není dobrý.

Mohl bych to vzít i z druhého konce: znám velmi málo veselých lidí, kteří jsou chronicky nemocní. Jistě, zde asi bude existovat výjimka, která potvrzuje pravidlo, všeobecně však tvrdím, že stupeň positivity, s níž se člověk ubírá svým životem, je v přímé závislosti či v souladu s mírou jeho zdraví. A naopak, vidíme, že lidé se slabším zdravím, které stále pronásledují nějaké chronické zdravotní problémy, patří často mezi ty, kteří se příliš zabývají negativními myšlenkami o životě a kteří se nechali obklopit negativními energiemi.

Přední místo mezi těmito negativními energiemi zaujímá ta, již budu nazývat (a znovu to slovo použiji) zlobou a záští (zde přidávám nové slovo). Mluvím o lidech, kteří cítí zášť k druhým lidem kvůli roli, jakou v jejich životech v minulosti sehráli. O lidech, kteří v sobě nosí bolest dnů a dob minulých, jako by jim byla bolest činěna právě v této chvíli.

Stává se, že se někdy člověk na někoho podívá a s pomocí stupnice od jedné do deseti dokáže přesně změřit míru bolesti, kterou ten člověk v sobě nosí. Bolesti, která je nade vše pochybnost velmi reálná, ale též bolesti, která už člověku neslouží, má jen malou návaznost na přítomné dění. A jsou to přesně ti lidé, kteří se z tohoto druhu bolesti nezbaví, neboť mají dojem, že nemohou (nikoli proto, že nechtějí, jsou pouze nezvratně přesvědčeni, že nemohou).

"Neale, ty to nechápeš; ty to prostě nechápeš. Kdyby se to, co se stalo mně, stalo i tobě, pak bys tomu rozuměl. Takhle to ale nemůžeš pochopit." A oni nedopustí, aby jim někdo vzal jejich bolest, dokonce i kdyby to bylo možné. Protože kdyby si tu bolest nechali vzít, ztratili by svou tragédii, své drama, ztratili by všechny ty věci, které ospravedlňují jejich bídný stav, minulý i současný. Dokonce i tehdy, když se událost, která se stala příčinou jejich trýznivých pocitů, udála před deseti, dvaceti či třiceti lety.

Vždyť je to tak snadné, realizovat tuto temnou část svého já, uvést ji do nepřetržitého pochodu, ať to trvá sebedéle. Stačí jen dovolit člověku, jenž nám před třiceti lety ublížil, aby nám ubližoval stále znovu a znovu, celých třicet let.

Jak jsem řekl, každý z nás zná takové lidi a někdy s nimi i soucítí. Říká si: "Jak ti mám pomoci? Co mám udělat, abys dokázal rozpoznat, co se děje teď a co bylo předtím a že není třeba bazírovat na minulosti."

Tvrdím, že nic tak neškodí lidskému mechanismu, té biologické schránce, v níž pobýváme, více a rychleji než tento druh negativních nedořešených myšlenek a emocí, které si s sebou vláčíme z minulých dob a které zcela zásadní měrou rozhodují o tom, kdo jsme a kým v budoucnosti budeme.

Proto je prvním krokem v holistickém životě odpuštění. Tím mám na mysli odpuštění ve dvou rovinách. Život není brání, život je dávání. Dokud se nenaučíme božskému hojení, dokud nepoložíme balzám odpuštění na své rány, budou se tyto rány uvnitř nás zvětšovat ještě dlouho potom, co z pokožky zmizí poslední stopy jizev. A až nám bude 36 nebo 42 nebo 51 nebo 63, zjistíme, že s námi dějí velké fyziologické změny, a přitom nebudeme vědět, co je příčinou těchto změn.

Zrovna včera, když jsem seděl v letadle na cestě sem, jsem četl o jedenačtyřicetiletém muži, který zemřel v New Yorku na srdeční záchvat. A jeho přítelkyně sice vytočila číslo záchranky, ale nemohla dostat nikoho k telefonu, protože jim spadl systém. A jeho duše nakonec opustila tělo. A já si pomyslel... všichni ti, co ho znali, ho považovali za člověka s dobrou fyzickou kondicí, vždyť mu bylo teprve 41. A on přesto odešel. Jenže uvnitř něj se určitě děly věci.

Jedno z ponaučení pramenící z mých hovorů s Bohem a zároveň jedna z nejtěžších věcí, s nimiž jsem se musel potýkat, bylo prohlášení: **Všechny nemoci si způsobujeme sami.** Zde se ovšem dostáváme na další vratkou půdou, a sice že lidé mají rádi sebemrškačství a pocit vlastní viny a pak se ptají sami sebe: "Proč sám sebe takhle trápím?" Jestli něco nemám rád, pak jsou to situace, kdy za vámi někdo přijde, vám je třeba špatně, nebo máte nějakou nemoc, a on prohlásí: "Proč si takhle ubližuješ? Proč to děláš?" A já mu na to odpovím: "Díky, žeš mi to ulehčil."

Na té otázce může být zrnko pravdy, ale nemyslím, že by ta konfrontace byla nějak užitečná. Přesto je možné se ptát sebe sama: "Proč si způsobuji takové věci?" Nebo, což je daleko praktičtější: "Co mám udělat, abych se toho zbavil?" Proto vězte, že všechny nemoci si do jisté míry způsobujeme sami. A jakmile si to uvědomíme, zároveň nám svítne, že i tu nejtěžší nemoc v našich očích, již bychom podle naší zkušenosti nazvali "smrtí", si navozujeme sami.

Vlastně jsem se dozvěděl, že ve skutečnosti nikdo z nás nemusí zemřít, že si smrt pouze sami volíme - z různých důvodů opouštíme své fyzické tělo. Před smrtí jsme zkrátka u konce, již nepotřebujeme tento konkrétní život, toto tělo a tuto formu. Již je nepotřebujeme k tomu, abychom došli k cíli, který jsme si předsevzali. Mistři tuhle věc chápou a proto dokážou opustit své tělo s povděkem, tak jako my odhazujeme kus šatstva, jenž nám už není zapotřebí, nebo jak zapomínáme na bolestné vzpomínky, které nám už nijak neslouží. Tak mistři opouští svá těla a přitom říkají: "Staniž se, to je konec. A nyní vzhůru k dalšímu velkému dobrodružství, k další slavné expresi toho, čím ve skutečnosti jsem."

Od fyzické formy existuje jistá míra odloučenosti. Když však tuto formu máme a když nás naplňuje radostí a potěšením, přesto si ji nedokážeme udržet zdravou a vitální, nedokážeme jejím prostřednictvím směřovat k vyjádření sebe sama. A taková věc

je jednoduše proveditelná, stačí jen dodržovat určitá základní pravidla, pravidla fyziologicko-zdravotní, pravidla, která všichni známe. Přesto je pro mnohé z nás dodržování těchto pravidel takřka nemožné. Proto první věcí, kterou mi Bůh v kapitole o zdraví řekl, bylo toto: "Zapřísahám tě, dbej více na své zdraví. Vždyť se staráš lépe o své auto než o své tělo. A to tě zrovna neukazuje příliš v dobrém světle.

Zkoumáš své auto víc než své tělo. Měníš olej ve svém autě častěji než některé své návyky. Proto tě zapřísahám, dbej více na své tělo "

Uvedu nyní pár jednoduchých, ba řekl bych až zjednodušujících návodů.

Za prvé, cvičte. Každý den provádějte něco se svým tělem, tak aby se cítilo používáno a cvičeno, byť by to bylo jen na chvíli. Je fantastické, co může patnáct nebo dvacet minut denně (a to není mnoho) znamenat pro naše těla.

Za druhé, dávejte pozor, čím své tělo plníte. Zjišťujte, zda do svého těla neposíláte příliš mnoho odpadu. Snažte se z větší části odříznout přísun těch látek, které vašemu tělu nijak neprospívají. Teď nemluvím o samozřejmostech typu cukrovinky, sladkosti a většina tuků, prostě o pokrmech, které vašemu zdraví příliš nepřidají. Za posledních pár měsíců jsem shodil slušný počet kil a bylo to výsledkem novátorských myšlenek ohledně toho, co je dobré pro mé zažívání. Proto jsem dnes štíhlejší a vypadám lépe, alespoň ve srovnání s minulostí.

Nejde o to, že štíhlejší je lepší nebo že tlustý je špatný. To není smyslem. Jestliže jste spokojeni se svou hmotností, jestliže se cítíte dobře, pak je všechno v pořádku, výborně. Pokud však ne, pokud se vám nohy z té váhy začínají motat, pak byste možná měli mít zájem podniknout určité kroky, abyste zlepšili své zdraví - cvičení a sledování své stravy jsou samozřejmostí, jak jsem řekl, stejně jako sledování své duševní stravy.

Toto je však v holistickém smyslu pouhý začátek. Začíná to na docela jednoduché úrovni, ale postupně to směřuje k vyjádření sebe sama, které je plnohodnotné a kompletní. Pak lze říci, že člověk žije holistickým životem. To jinými slovy znamená, že fungujeme na všech třech úrovních stvoření a získáváme energii ze sedmi energetických kanálů, které jsem si zvykli nazývat čakrami tělesného systému. Holistický život je výzva, abychom se nevzdávali zkušenosti čaker, abychom nepopírali žádnou energii, která námi protéká.

Dovolte, abych se zmínil konkrétně o energii, kterou nazýváme sexuální energií. Už bylo hodně řečeno o tom, Jak má člověk žít holistickým a duchovním životem.

Někteří lidé mají za to, že vysoce duchovní život si žádá celibát nebo, chcete-li, asexualitu. sexuální zdrženlivost - tedy popírání sexuální energie. Jiní lidé nacházejí ve vyjadřování lidské sexuality velké zalíbení, svým způsobem ji uctívají, což je sice v pořádku, na tom není nic špatného, svědčí to však o tom, že ještě nejsou zcela a beze zbytku rozvinuti do kompletní osobnosti. Jednou se jim to podaří, ale zatím si počínají tak, jak si počínají.

Existuje celá ideová škola, která tvrdí, že svatí lidé mají jen málo společného se sexem, anebo raději vůbec nic. Tato škola je v tomto směru tak radikální, že svým stoupencům odnímá a zavrhuje jakékoli sexuální prožitky.

Zeptal jsem se na tento problém Boha, neboť tahle věc mě velmi zajímá. Řekl jsem: "Bože, je pravda, že jestliže chci žít holistickým životem a vyjadřovat své nejlepší já, musím zavrhnout všechn ten..." (chci říci, že toto podání se dosti blížilo tomu, jak jsem to chtěl říci) všechno to nejnižší a nejbídnější ve mně ?" Teď ani nemám na mysli

nejspodnější čakru. Mám na mysli nejnižší stav mé mysli, nejnižší mínění, jaké jsem o té věci měl.

Zdálo se, že ze všech aspektů mého já byla sexualita tím nejnižším. Byl to aspekt, s nímž jsem se sice byl ochoten vyrovnat, ale ne příliš veřejně, otevřeně. Ani mě tento aspekt nenaplnňoval žádnou zvláštní pýchou, když si odmyslím pár okamžiků v mém životě. Vlastně jsem se styděl, cítil jsem se jaksi pobouřen. Jako dítě jsem byl veden k tomu, že sexuální chování je něco, na co by měl člověk pohlížet s maximální obezřetností, neku-li se studem. Pamatuji si, to bylo ještě v pubertě, bylo mi asi tak dvanáct nebo třináct, možná jsem byl ještě o něco mladší, jak jsem kreslil nějaké obrázky žen, obkresloval jsem je z časopisu, objevoval ty báječné křivky, inu, však víte... a naplňovalo mě to trochu tím příjemným, chvějivým vzrušením. Však víte, jak to chodí, když je vám dvanáct - kluci v tomhle věku mají dost často nemravné myšlenky. A mé počínání bylo v mnoha směrech nemravné. Pamatuji si, jak jsem kreslil ty obrázky.

A má matka vstoupila do místnosti. A viděla mě, jak maluji obrázky těch nahých žen. Samozřejmě, svou matku jsem miloval. Byla to báječná žena. Již opustila své tělo. Ale pamatuji si na ten moment velmi dobře, protože jsem se styděl, opravdu moc styděl. Matka byla naprosto konsternovaná, zděšená z toho, že její syn kreslí obrázky svlečených žen.

"Co to děláš ?" řekla. Zabarvení jejích slov napovídalo, že jsem se zabíral něčím, čím nemám, že jsem udělal něco nepěkného. Přitom právě tohle bylo téma, jímž jsem se v tomto období zabíral nejvíce, ba výlučně... a mělo tomu tak být i dalších několik let. A pokud si správně pamatuji, do jisté míry se jím zabývám až dodnes...

A dnes v tom mohu bez obav hledat zalíbení. Mohu se smát a nacházet potěšení v té části mého já, která uznává, že je pro mne stále příjemné objevovat lidskou formu, a zejména formu opačného pohlaví, než je mé. Tam je má stimulace. To není správné ani špatné. Je to prostě tak.

Trvalo mi větší část půlstoletí -jen si to představte - než jsem se dostal do stadia, kdy jsem necítil, že bych byl jako osobnost méně rozvinutý, možná méně duchovní či méně... no prostě méně cokoli. Tento můj pocit měl kořeny v mnoha, mnoha epizodách -jako tomu bylo tehdy, když mě matka chytila celého zarudlého, jak jsem kreslil ty obrázky - bylo to celé pásmo prožitků, kdy mně společnost dávala najevo, že takové věci jsou nepřijatelné, že opravdu rozvinutí lidé nemají tento druh prožitků.

A nešlo zdaleka jen o chlapeckou nerozvážnost, ačkoli na tom, co jsem dělal, nebylo vůbec nic nerozvážného či nesprávného. Šlo o víc. Šlo o představy dospělých lidí (ještě se k tomu vrátím), představy o tom, co je to být rozvinutý, být plnohodnotný a žít svatě; že lidé žijící svatým životem zkrátka nepoužívají žádné podobné energie, nemají žádné takové prožitky. Ale oni mají. A možná právě to z nich činí **svaté**.

A tak když jsem přistoupil k hovoru s Bohem, položil jsem mu tuto otázku: "A co ta záležitost s nejnižší čakrou ? Mám tyto své prožitky vypustit, mám je ignorovat ? Je to nutné, abych byl opravdu rozvinutý ?" Slyšel jsem všechny ty věci o tom, jak je třeba pozvednout energii, pozvednout ji z nejnižší čakry, přes čakru síly a srdce až k čakře nejvyšší, čakře královské. A pak už člověk žije v báječném světě. A jakoukoli část svého těla od krku dolů již nepoužívá, nepřináší mu žádný užitek. Tak je tomu u skutečných mistrů. Skuteční mistři nežijí od krku dolů. Od krku nahoru jsem mistrem.

Vždycky jsem se divil: "Jak je to možné ? Chtěl Bůh, abychom byli skutečně takoví ? Musí přece existovat ještě něco víc než tohle." A pak jsem se dozvěděl, co Bůh říká o tom, jaký bychom měli žít holistický život, že ve skutečnosti žijeme skrze všechny

energetická centra, všechny čakry v těle. My, lidé, plně zapojujeme čakry nejnižší, čakru síly i čakru srdce. Zapojujeme i nejvyšší čakru ze všech čaker. Zapojujeme všechny naše čakry.

Jakmile se dostaneme nahoru, nejde o to, že tam zůstaneme a odřízneme se od zbylých spodních pěti pater. Jde o to... ne, nemám na mysli odříznout - o tom nemluví. Nevím, čemu se smějete. Zdálo se mi, že ta dívka s sebou tak trochu šklubla, když jsem to řekl. Mám pocit, že získala mylný dojem, o čem tu vlastně mluvím. Nejde o to, oddělit se od... snažte se mě pochopit. Nejde o to, oddělit se od těch spodních pěti čaker. A spočívat v těch horních, nebo v té vůbec nejvyšší. Nic takového se neděje. Jde o to, přivést energii nahoru, ale zároveň udržovat spojení se všemi čakrami. Pak budete žít holistický.

Žít holistickým životem znamená dokonce ještě víc - víc než vyčištění myšlenek a zbavení se všeho negativního; víc než některá poněkud jednoduchá řešení týkající se zdravého života a zdravé výživy; víc než žít a čerpat ze všech čaker a vůbec z celého vašeho já.

Holistický život také znamená uvést svůj život do nového kontextu, zcela nově nahlížet na to, jak se věci dějí. Teď mám na mysli celý proces života jako takového. Je třeba získat nové vědomí o komplexnosti vašeho já, vašeho skutečného já. To je pro většinu lidí v těchto dnech velmi obtížné - žít životem podle ideje komplexnosti svého já. Příčinou jejich obtíží je strach. Většina lidí je do určité míry hnána svým vlastním strachem.

Hovory s Bohem nám říkají, že existují pouze dvě místa, odkud pramení všechny myšlenky, slova a činy; že všechno, co říkáme, myslíme a děláme, má svůj původ buď v lásce, nebo ve strachu. A pro značnou část lidské populace je strůjcem myšlenek, slov a činů strach. Proto je prvním krokem k dokonalosti a k holistickému životu eliminace strachu. Zkratka pro slovo **fear** (strach) je "false evidence appearing real" (klamná skutečnost vypadající reálně). Existuje i jiná zkratka: "feeling excited and ready" (cítit se vzrušený a připravený).

Jeden z mých velkých učitelů mi jednoho dne řekl větu, na kterou určitě nikdy nezapomenu: "Neale, nazývej svůj strach dobrodružstvím." Není to velkolepá věc? Nazývat strach dobrodružstvím? Jakmile jsem to proměnil ve skutečnost, strach začal ustupovat. Začal jsem rovněž uvažovat nad tím, z čeho jsem měl takový strach. A ukázalo se, že můj strach pocházel v konečné rovině z Boha. Měl jsem totiž pocit, že Bůh by mi nikdy neodpustil to, jaký jsem a jaký nejsem; že jsem mnohdy nedokázal být takový, jaké bylo Boží očekávání, že jsem se nechoval vhodně, podle Božích požadavků.

Tyto požadavky na mě vznášela každá část mé společnosti, mé kultury, vznášelo je mnoho lidí v mém životě. A teprve tehdy, když jsem začal budovat a vnímat svůj osobní vztah s Bohem, byl jsem schopen zbavit se strachu z reakce Boha na způsob mého života.

Ačkoli nosíme na svých bedrech mnohé hříchy, Bůh chce, abychom si jednou konečně řekli: "Jsem bez viny, jsem nevinný. Jsem bez viny."

To neznamená, že bych ve svém životě neudělal nic, co bych nevzal zpět, kdybych měl tu možnost. Stejně tak to neznamená, že bych se vzdával odpovědnosti za stav věcí, na nichž jsem se podílel. Přesto to znamená, že jsem nevinný, že jsem nespáchal žádný zločin.

Pakliže býti lidskou bytostí je zločinem, pak jsem vinný. Pakliže býti rozvíjejícím se jedincem je zločinem, pak jsem vinný. Pakliže získávání širšího vědomí o skutečné

povaze svého já je zločinem, pak jsem vinen. Pakliže však tyto věci nejsou zločiny, a já vás pro království Boží ujišťuji, že nejsou, pak jsem nevinný. A Bůh mě nepotrestá kvůli tomu, že jsem něco neudělal správně. A **nejméně ze všeho** mě potrestá za to, že jsem neudělal něco, o čem někdo jiný prohlásil, že je to správné.

Povím vám o jednom svém osobním zážitku z dětství. Mějte na paměti, že jsem byl vychován jako římský katolík. Už jako malého mě učili, jak se správně křížovat, což je typicky katolická záležitost (ne však výhradně římskokatolická). Řecká ortodoxní církev zná také křížování.

Křížování, jak mě učili, se provádí takto -prosím, nikdo se neurážíte, nechci se nikoho dotknout: "Ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého." (křížování) A v řecké ortodoxní církvi nemýlím-li se -jestli tu je někdo tohoto vyznání, sám to dosvědčí - se to provádí takto. (křížování)

Všimli jste si nějakého rozdílu ? Nejprve jsem se dotknul tohoto ramene a teprve potom přešel k druhému, tedy nikoli v opačném směru. Pamatuji si, jak mi řádová sestra ve třetím stupni říkala, že tenhle postup je nesprávný - nebo přinejmenším takto mi to zůstalo jako malému klukovi v paměti.

Existuje mnoho takových nesprávných postupů, však víte. Jsou lidé, kteří tvrdí, že je třeba rozvinout před sebe kobereček a uklánět se třikrát denně k východu. Jsou lidé, kteří tvrdí, že je třeba stát před určitou částí Zdi nářků. A ženy nemohou stát společně s muži. Jsou lidé, kteří tvrdí, že člověk musí dělat ten a ten konkrétní rituál, jinak že se nedostane do nebe. A tak do nás hustili podobné myšlenky a koncepty o tom, co je správné a co správné není. Je s podivem, kolik viny s sebou životem vláčíme kvůli těmto proviněním. Přitom některé z těchto prohřešků byly jen lehkomyšlné skotačiny dětství. A to je ze všeho ta nejsmutnější věc, že i malé dítě je nuceno mít pocit viny za nějaký svůj drobný prohřešek.

Pamatuji si, tenkrát mi bylo asi jedenáct let, jak jsem si dopřával hamburger a tu mně napadlo: "Bože, vždyť je pátek." Byl jsem oddaný katolík, takže jsem dospěl k závěru, že jsem spáchal hřích. Vždyť mě učili, že jíst maso v pátek je těžký hřích. Pamatuji si, jak jsem z toho byl celý nervózní.

Když pak do domu vešla má matka, hodila po mně očkem. Toho hamburgera jsem zakoupil v místním bistru. Matka řekla: "Co je s tebou ? Jsi v pořádku ? Ublížil ti snad někdo ? Co se stalo ?" A já ji odpověděl: "Nic, já jenom, že jsem jedl maso. Jedl jsem maso a zapomněl jsem, že je pátek. Bůh teď bude na mě tuze rozzlobený." To jsem si opravdu myslel. Srdce mi zběsile bušilo, vždyť jsem byl velmi pobožný- řekl bych, že jsem byl takovým řádným hochem, jestli víte, co mám na mysli. Čemu se smějete ?

A tak jsem tedy své matce sdělil, že jsem jedl maso navzdory tomu, že byl pátek. A má matka, Bůh jí žehnej, mě vzala do náručí a řekla: "Jen se neboj, drahoušku. To je v pořádku. Jsem si jistá, že je to v pořádku. Netrap se tím."

Má matka byla dost moudrá, aby věděla, že v jedenácti letech jsem patrně nebyl schopen vyslyšet, že Boha takové věci nezajímají. Až mnohem později, když mi bylo jedenadvacet, jsem dokázal strávit tuto myšlenku. V místním novinovém plátku se totiž objevila stránka s ohromným palcovým titulkem nahoře: "Papež vyhlásuje, že konzumace masa v pátek již není hříchem." A já si v duchu řekl: "No není to báječné ? Všichni ti lidé, co kdy jedli v pátek maso, již nebudou náležet..." Jistě, oni se do pekla nikdy nedostali, oni by přece nešli do pekla kvůli konzumaci masa. Byl to zkrátka takový očištec, neboť konzumace masa byla jistým morálním poklesem, nikoli však těžkým zločinem.

Mluvím teď o svém vlastním dětství a výchově. Věřím, že každý z vás by mohl vyprávět podobné příběhy o tom, jak jsme se museli chovat a jak jsme se chovat nesměli a jak nás nutili, abychom se cítil vinní.

Musím vám ale říci, že kdyby se to týkalo jen drobností (co můj otec nazýval "malými brambory"), nebyl by to žádný velký problém. Jenže pravda je taková, že lidé v sobě nosí pocity nesmírné viny za pouhé projevy své přirozenosti, například své vlastní sexuality, té radostné a obradné sexuality, kvůli níž se často cítíme provinile. Nebo třeba kvůli penězům - někteří lidé se cítí provinile kvůli tomu, že mají hodně peněz. Cítí takovou vinu, že se raději začnou těch peněz zbavovat, jen aby ulehčili svému svědomí. "Jo, mám hodně peněz, ale každý rok vydávám čtvrt milionu dolarů. Taková hrozná věc se mi stala, ale teď už se cítím lépe."

A peníze byste neměli mít zejména tehdy, když šíříte slovo Boží nebo vykonáváte cokoli prospěšného. Proto tedy svým učitelům neplatíme skoro nic; proto neplatíme nic ani zdravotním sestrám. Čím hodnotnější je ta která věc pro společnost, tím méně za ni platíme. Jaký význam to má pro náš pocit viny za věci veskrze dobré, které v životě vykonáme, tím více za čestné - řekl bych lidské - chyby, jichž se dopustíme? Mám na mysli chyby, které bychom v životě už neradi opakovali.

Ubíjíme sami sebe, obviňujeme se a ničíme se tak, že už ztrácíme soudnost a děláme si ze Země peklo jako výsledek našich chyb. A tím na sebe přivoláváme nemoci a znemožňujeme sami sobě žít holistickým životem.

Proto je jedno z nejvíce oprošťujících, velkolepých prohlášení, které kdy můžete učinit, následující: Jsem nevinný." Vychází ze samé čistoty ducha a z lidské plnohodnotnosti. Když člověk přijme svou nevinu, je schopen dát se znovu dohromady.

Vzpomeňte si, co jsem říkal již dříve: Odpuštění je klíčem k plnohodnotnosti. A k tomu přidávám: Odpuštění, které začíná zrovna tady, na tomto místě. Jestliže odpuštění nezačíná zde, pak se ani nikam nedostane. Člověk nemůže dávat něco, co nemá.

Holistický život znamená žít se vším, žít naplno, žít s tím a oním, žít tady a támhle, před i potom, žensky i mužsky. Každému z nás koluje v těle mužská a ženská energie. To všechno jsou věci, které vlastníme, a přitom nevlastníme. A z těchto věcí opouštíme to, co nám již neslouží, co již plně neodpovídá naší představě o nejušlechtlejší podstatě našeho bytí. A uchováváme si zbytek, byť mnohé z těchto hodnot vědomě a svobodně rozdáváme všem životům, s nimiž se na své cestě setkáme.

Někteří lidé se brzy stanou novopečenými rodiči. Co byste poradil těm, kdo budou brzy vychovávat děti? Co jim máme říct? Jak je máme učit o Bohu?

Víte, nebezpečí, které spočívá v tom, že tady sedím na této židli a odpovídám, je představa, že znám odpověď na všechny otázky. Jsem ten poslední člověk, kterého byste se měli ptát na výchovu dětí. Jsem nejspíš na seznamu deseti nejhorších rodičů světa. Možná právě to ze mě činí toho pravého, koho byste se měli ptát. Nevím. Přesto si myslím, že existuje jedna chyba, kterou jsem neudělal. Nikdy jsem nepřestal své děti milovat, bezpodmínečně milovat. A nikdy jsem od nich nežádal nic, o čem bych nebyl přesvědčen, že sami chtějí... dát mně nebo svému životu. Proto bych rodičům poradil, aby své děti milovali tak, jak by si sami přáli být milováni. Nevycházejte z nějakého očekávání. Nevycházejte z nějakých požadavků. A co je ze všeho nejdůležitější, nechte je žít podle svého.

Nechte je jít. Nechte je, ať jdou a dělají chyby. Nechte je, ať si ubližují. Pak je seberte a pomozte jim, pokud můžete. Ale nebraňte jim žít svůj život. Dejte jim svobodu - byť

ta svoboda má za následek něco, co očividně není v jejich prospěch a co vy byste možná nazývali "špatným".

Víte, nejlepší rada, jakou mohu dát rodičům, je jednat s dětmi tak, jako Bůh jedná s námi: "Tvá vůle je má vůle pro tebe. Dám ti možnost zvolit si pro sebe to, co si přeješ, a nikdy tě nepřestanu milovat, ať se děje cokoli." Přál bych si, aby tomu tak bylo i s mými rodiči. Přál bych si, aby tomu tak bylo i s mými dětmi. Přál bych si, aby tomu tak bylo i v mém osobním vztahu. Ale všichni se snažíme.

Další věcí, kterou bych poradil rodičům, je: nezapomínejte, že jste rodiče. Většinu svého života jsem totiž zapomínal, že jsem rodič. Proto jsem své děti citově opouštěl. A to je hluboce nesprávné.

Co byste řekl k tématu lásky ?

Domnívám se, že láskaje ta nejméně chápáná emoce ve vesmíru. Nevěřím, že polovina lidí na světě ví, co to láska opravdu je. A nevěřím, že polovina lidí na světě lásku kdy prožila. Kdyby lidé prožili lásku alespoň na moment, nikdy bychom nežili tak, jak žijeme. Nikdy bychom jeden druhému neprováděli takové věci. Nikdy bychom neignorovali to, co ignorujeme. To bychom nikdy nedopustili. www.andele-svetla.cz

Prvním problémem je to, že jsme se nenaučili milovat sami sebe. Druhým můžeme totiž rozdávat jen to, co sami máme. A když nemáme lásku v sobě, nemůžeme ji ani dávat ostatním. To je samozřejmé... je až zahanbuji říkat tak samozřejmé věci.

Co říci o lásce na závěr ? Zkuste ji. A když se rozhodnete ji vyzkoušet, dělejte to naplno. Naplno ! Zkuste někoho milovat bez jakýchkoli podmínek nebo omezení. Bez očekávání a bez požadavků. Zkuste to, alespoň jednou. Buďte však opatrní, jak to jednou zkusíte, budete na tom pocitu závislí.

Nyní je čas na to, abych se obrátil k publiku, protože tohle je téma, které bych nerad krátce odbyl. Teď tedy přichází chvíle pro vás, ptejte se na všechno, co vás napadne. Táhle vidím prvního tazatele.

Co říkáte lidem, když se ptají na své geny ? Týká se to všeho, počínaje nadváhou a konče rakovinou... Někteří lidé mají pocit, že jsou předem odsouzeni k rakovině kvůli svému genetickému dědictví. Co odpovídáte lidem, kteří tvrdí, že neexistuje žádná možnost ovlivnění ? Prostě se to stává.

Čemu věříte a o čem mluvíte, to se vám stane. V lékařských záznamech existují zprávy o lidech, kteří se odhodlaně postavili proti svému osudu, mohu-li to tak nazvat, a potkal je přesný opak toho, co jim předurčovaly jejich geny. A přitom geny měly být v těchto případech určujícím faktorem.

Myslím, že by bylo pošetilé říkat, že neexistuje nic takového jako genetická predispozice. Věda přesvědčivě prokázala, že taková věc existuje. Proto je genetická dispozice k nějaké nemoci holou skutečností. To však není stav, z něhož by nebylo žádného úniku. Dispozice neznamená, že se něco musí nevyhnutelně stát.

Když má někdo dispozici k nějaké nemoci, neznamená to, že nad svým stavem nemá žádnou moc. Kdybychom nad svými dispozicemi neměli žádnou fyzickou, duševní a psychologickou moc, pak bychom mluvili o předurčenosti osudu; podléhali bychom vrtkavému osudu, jako by to byla nezvratitelná věc. To však není případ lidského druhu.

Mnohé naše dispozice jsme si vybrali sami - sami jsme je naprogramovali. Existuje filozofická škola, která tvrdí, že nikdo nepřichází na svět v daném těle náhodou. Proto lze říci, že některé dispozice obtisknuté do biomechanického systému našich těl jsou dány dopředu, že si sami vybíráme nástroje, s nimiž budeme v životě pracovat, například barvy a štětce, s nimiž budeme malovat na plátno našeho života. Je však v naší moci změnit tyto barvy, kdykoli se nám zamane. Můžeme si prostě říci: "Už bylo dost modré. Teď budu malovat oranžovou." A můžeme namalovat nové plátno nebo se na to původní můžeme podívat jiným, novým způsobem.

Proto jsem toho názoru, že neexistuje mocnější aspekt lidského prožívání než naše vlastní představa o životě, než naše rozhodnutí a volba a že nic nemůže být větší než naše partnerství s Bohem.

Jestliže se Bůh a já rozhodneme změnit něco na biochemické továrně, jež se nazývá naše tělo, pak to uděláme, ať k tomu má dispozice, či nikoli. Tento proces nic nezastaví. A právě díky tomuto procesu se lidé dokázali vyléčit z rakoviny a zbavit se celé řady dalších fyzických a psychických nemocí, které by se jim jinak mohly stát osudnými.

Geny v našem těle jsou jednoduše indikátory, nikoli nepodobné astrologickým znamením. Věřím, že geny v našem těle nám dávají znamení, podobně jako astrologická znamení nám dávají výpověď o celém vesmíru. Proto je každý z nás, jak bylo řečeno, miniaturním vesmírem. Opravdu si myslím, že naše geny působí jako astrologická znamení. To znamená, že mohou být indikátory směru, kterým se můžeme ubírat, nikoli však znamením nezvratitelným. Naše geny nám tedy ukazují cestu, po které se můžeme ubírat a která je zároveň nejpravděpodobnější, i když zdaleka ne předem daná, protože vždy můžeme změnit svou mysl.

A jestliže se nám nelíbí, co nám naše geny říkají o směru naší fyziologické cesty, pak musíme změnit svou mysl. Jedině a výlučně díky těmto změnám mysli, které určují směr, jímž nás vysílají naše geny, se lidem podařilo překonat takzvané nevyléčitelné nemoci - rakovinu a mnohé jiné. Proto je v našich silách změnit svoji mysl, kdykoli si to přejeme, a tak prožít novou zkušenost. Navzdory tomu jen málo lidí této schopnosti věří. A protože je jich tak málo, málo jich to také dokázalo uskutečnit.

Je opravdu v našich silách přemoci svoji genetickou výbavu či svoje společenské podmínky, jež jsou určující pro naše životní prožitky? Pokud tomu tak není, pak největší příslib Boha je pouhá lež a vy nemáte žádnou svobodnou mysl a žádnou moc nad svým osudem. A to, čeho se nám tak dlouho dostávalo, byla jen nezměrná nepravda. Ale já tomu nevěřím. Zkušenost mých očí a zkušenost mého života je důkazem opaku...

Ještě dřív než jste napsal ty tři knihy a během jejich psaní, byl jste v kontaktu s Bohem, měl jste s ním hovory? V jaké formě tyto hovory probíhaly?

V době, kdy mé knihy ještě nebyly knihami a já neměl v hlavě tento materiál, jsem si nebyl vědom kontaktu, který nyní nazýváme hovory s Bohem. Ne, to ne. Až když přišla látka - která mimochodem nepřišla ve formě knihy... bylo to skutečně ve formě osobního dialogu, jenž jsem vlastně vedl sám se sebou. Teprve po této zkušenosti jsem si začal mnohé uvědomovat.

Od této chvíle jsem si začal s povděkem uvědomovat svůj celý život, a dokonce i váš - prostřednictvím hovorů s Bohem. Uvědomil jsem si, že nejenže každý z nás **může** vést hovor s Bohem, dokonce tento hovor vedeme každý den.

Jedna z otázek, které asi nejčastěji dostávám, zní: "Proč zrovna vy?" Odpověď je jednoduchá: Nikoli já. Já nejsem ten vyvolený. Ve skutečnosti vedeme všichni svůj hovor s Bohem, a to každý den, jenže si to neuvědomujeme, nebo to tak nenazýváme.

Proto se ptám, jste schopni vidět svůj život jako svůj rozhovor s Bohem? A když nasloucháte tomuto rozhovoru, ať již ve formě textu následující písni v rádiu, ve formě knihy, kterou si příště vezmete do rukou, článku v časopise, který objevíte u kadeřníka, nebo ve slovech vašeho přítele, kterého potkáte třeba na ulici, budete na to všechno pohlížet jako na svůj osobní rozhovor s Bohem? Pakliže ano, prožijete to, na co se mě teď ptáte a už si nebudete myslet, že já jsem ten jediný, kdo takový rozhovor prožil.

Důležitou věcí je pamatovat si, že existuje určitá posloupnost celkem jednoduchých kroků, podle kterých je třeba postupovat, pakliže se hovory s Bohem mají stát součástí vašeho života.

Prvním krokem je otevřeně přiznat sám sobě, že je něco takového vůbec možné. Kolik z vás věří, že je možné právě dnes hovořit s Bohem? Dobrá. Výborně. Takřka všichni v této místnosti. To je skvělé. Protože tohle je ten první krok - říci: "Tak moment, tohle vlastně je možné, tohle se vlastně děje právě v tomto okamžiku."

Druhým krokem je vzít na vědomí, že je ve vašich možnostech stát se těmi, kdo takovou zkušenost může prožít. Všichni tuto schopnost máme, jenže málokdo je schopen to uznat. Uznání sebe sama je vlastně velkým problémem pro mnoho lidí, a to z důvodů, o nichž jsem hovořil již dříve. Mnohé z toho, co nás učili, působí proti našemu sebevědomí, takže se cítíme méně hodnotní, méně hodnotní, než bychom se měli cítit.

Výsledkem toho se cítíme bezcenní. Jestli si myslíte, že tento pocit marnosti nad sebou samým není mezi lidmi tolik rozšířen, pak se nad tím ještě jednou zamyslete. Někteří lidé se tak cítí po celý svůj život. Proto je druhým krokem uznání, že jste hodni rozhovoru s Bohem.

Třetím krokem, jestliže se vám podařilo uznat svou hodnotu, je objevit, že rozhovor s Bohem již probíhá, že probíhá vlastně pořád. Musíte přestat připisovat váš rozhovor něčemu vnějšímu, nějaké shodě náhod či okolností. Pouhá náhoda? Řekněme, že jsem se touthle myšlenkou zabýval posledních pár týdnů. A tu vám jednou vejdu do salonu krásy a na stole uvidím časopis, který tam ležel už tři a půl měsíce. A tak ho vezmu do ruky a dívám se - a on je v něm šestnáctistránkový článek na téma, které mě eminentně zajímá. Jak je to možné?

Už vám ani neřeknu, kolik lidí mi poslalo dopis, kde stojí, že jim **Hovory s Bohem** spadly z regálu přímo do rukou, nebo se k nim dostaly jinou shodou okolností. Sotva byste uvěřili, kolik dopisů jsme dostali od lidí, kteří píší: "Tahle kniha se ke mně dostala v ten pravý okamžik mého života." Jak je to možné? Teprve když si uvědomíte celý tento proces, můžete porozumět tomu, že to všechno je jen součástí vaší vlastní konverzace s Bohem.

Nejdůležitější částí této konverzace, které je schopen každý z nás, nejsou ani tak vaše představy o Božích slovech, co od Boha slyšíte a čemu rozumíte, nýbrž to, co mu sami říkáte. Znovu bych chtěl připomenout, že na konci hovorů s Bohem je váš život, vaše bytí. Myšlenky, které vás napadají minutu po minutě, slova, která vyslovujete, činy, které vykonáváte - to všechno je váš rozhovor. Nic jiného již není. Proto si dávejte dobrý pozor, abyste neříkali jedno a nedělali druhé nebo abyste si nemysleli jedno a neříkali druhé. Snažte se, aby vaše myšlenky, slova a činy byly ve vzájemném souladu. Potom bude vaše konverzace s Bohem skutečně svatá. Ano, přesně tak, bude svatá. A váš život bude holistický.

Máte nějakou otázku ?

Mohl byste se více zmínit o tom, jak spolu souvisí naše moderní technologie a vědomí a jakým směrem se vydáme do budoucna, tedy veskrze o věcech, o nichž jste mluvil ve třetí Knize hovorů s Bohem ? Jaký význam mají tyto věci pro sladování našich myšlenek, slov a skutků, o čemž jste teď hovořili

Ano. Stojíme opravdu na křižovatce dějin. Nacházíme se v době, kdy nás naše technologie začíná ohrožovat a kdy už pomalu přestáváme rozumět jejímu správnému použití. To se týká přinejmenším velkého počtu lidí. Tato doba je z hlediska evoluce lidského druhu fascinující ještě kvůli něčemu jinému. Nacházíme se v bodě, který Barbara Marx Hubbardová nazvala **vědomou evolucí**. Hned to vysvětlím.

Až donedávna se zdálo, že proces, jenž nazýváme evolucí (evolucí druhů) Jsme my, lidé, většinou sledovali jenom z pozice pozorovatele. Dívali jsme se na evoluci tak, jak se vyvíjela před našima očima. Viděli jsme, jak se to všechno děje. Někdy nás to naplňovalo podivuhodnou zmateností, která se nevyhnula ani mně. Jindy v nás zase evoluce vyvolávala pocity vděčnosti a vzrušení. Většinou jsem však mívali pocit, že celý proces pozorujeme jakoby z povzdálí. Vše je zaznamenáno v historických knihách a my se o evolučních objevech můžeme dočíst v mnoha různých materiálech.

Teprve nedávno, relativně nedávno, někteří z nás si tu dobu možná ještě pamatují, bylo to před dvaceti, třiceti až čtyřiceti lety, jsme si uvědomili nejen proces evoluce v přírodě, ale též roli, kterou v ní hrajeme my, lidé.

Teprve nedávno jsme objevili, že my sami do značné míry určujeme, jakou cestou se vyvíjíme. Pro většinu členů našeho druhu to představuje zcela novou úroveň vědomí. Proto se nyní nacházíme v novém procesu, jenž se nazývá vědomou evolucí. To znamená, že začínáme předvídat směr, jímž se jako druh i jako jednotlivci budeme v budoucnu ubírat.

To pro celkovou evoluci znamená velký přelom. Vidíte ? Nemohlo to přijít v lepší dobu. Protože se zároveň nacházíme v době, kdy nám naše technologie může přerůst přes hlavu, kdy už nebudeme schopni s ní správně a moudře zacházet. Vždyť jsme zatím ještě ani nedokázali definovat, co je to vlastně "moudré".

Mluvíme teď o takových morálních dilematech, jako jsou například klonování nebo genetické inženýrství. Existují další stovky příkladů, kdy naše společnost vytvořila nové technologie, které však ještě neumí správně využívat. A některé technologie mohou být nebezpečné našemu zdraví, našemu životnímu prostředí (což je v podstatě to samé) a našemu životnímu stylu.

Proto musíme podrobně zkoumat tento závod s časem a s rozvahou si zvolit směr, kterým se budeme rozvíjet, s přihlédnutím k technologiím, které byly doposud motorem našich zkušeností a prožitků. Jsou technologie, u nichž bychom si přáli říci: "Tak moment, počkat. Dejte mi ještě chvíli. Tohle si rozmyslím." Je možné říci jedné metodě ano a druhé ne ? Jsme schopni přijímat moudrá rozhodnutí a volit správný směr ? Jsme schopni využít svých nejvyšších hodnot a myšlenek jako vodítka při rozhodování, jaké technologické metody a aplikace by naše společnost měla prozkoumat, vytvořit a použít ?

To je ta nejpalčivější otázka naší doby. Není to snadná otázka. A vy, co sedíte v této místnosti, stejně tak jako ostatní lidé kdekoli na světě, jste voláni do přední linie, abyste o této otázce rozvažovali.

Tuto otázku za vás totiž nikdo nezodpoví. Jedině vy si zvolíte správnou odpověď, tím, jaké věci budete spotřebovávat, jaké věci si budete kupovat v obchodním domě, v krámku s textilním zbožím, zkrátka tím, jakým životem budete žít.

Každý den bude odpovědí na tyto otázky: bude záležet na vašich slovech, na vaší podpoře, na vaší volbě a na tom, jak svou volbu budete uplatňovat. Až když si budete hluboce uvědomovat věci, o nichž nyní hovořím, pak to všechno můžete pustit z hlavy jako zbytečné reptání.

Velmi vám doporučuji přečíst si znamenitou knihu s názvem **The Last Hours of Ancient Sunlight** od Thoma Hartmanna. A když už budete u toho, přečtěte si i knihu **Conscious Evolution** od Barbary Marx Hubbardové. A mohu-li své doporučení rozšířit do třetice, pak určitě nevynechejte četbu knihy **Healing the Soul of America** od Marianne Williamsonové. Všechny tyto knihy se těmito tématy zabývají velmi specifickým, dynamickým způsobem... a s fantastickou přesností a hloubkou.

Snažte se pozvednout své vědomí alespoň na takovou úroveň, jež odpovídá závažnosti tématu; té úrovni, na jejímž úpatí stojíme dnes, těsně před vstupem do dvacátého prvního století. Je to závod s časem. Kdo vyhraje ?

Technologie nebo lidská duše ? Technologie už jednou vyhrála - a málem vymazala lidský život z povrchu planety. A my zcela jistě tuto schopnost máme také. Chtěl bych říci, že to se pravděpodobně nestane. V padesátých letech jsme všichni měli strach, že se to může stát. Nemyslím, že by to byla jedna velká exploze a tou že by byl zničen celý Manhattan nebo Moskva. To by se sice mohlo stát, ale nemyslím, že je to příliš pravděpodobné, že by se to událo tímto způsobem. Byl by to nejspíše pozvolný a zákeřný proces, jenž by trval celý jeden lidský život a přinesl by výsledky, které by si nepřál nikdo z nás.

Proto se domnívám, že je důležité věnovat více pozornosti tomuto pozvolnému, ale jistému zhoršování kvality života. Zastavme například kácení deštných pralesů. Na tom se asi shodneme, nebo ne ? Je to relativně jednoduché. Začněme hledat způsoby, jak nasytit každého člověka na této planetě, tak aby nám každou hodinu neumíralo čtyřista dětí. Otázka ?

Neale, co máme dělat, abychom z holistického hlediska nasýtili svou mysl, tělo a duši... udržovat je všechny v rovnováze ?

Myslím, že opravdovou výzvou dnešní doby je sytit svou mysl, tělo a duši simultánně, tedy udržovat sami sebe v rovnováze. To je jistě těžké ve světě, který je tak spleť, že se nám mnohdy jeví jako naprosto nerovnovážný. Protože se nám svět jeví jako nerovnovážný, máme tendenci chovat se taktéž nerovnovážně, jenže opačným směrem: je to takový vyrovnávací mechanismus.

Když se kupříkladu příliš dlouho zaobíráme nějakým duchovním procesem, třeba v nějaké duchovní komunitě, můžeme snadno ztratit svou rovnováhu a orientovat se příliš na svou fyzickou schránku. A naopak, když se budeme příliš soustředit na fyzické aspekty života, které jistě neuspokojí naši přirozenou potřebu duchovna, může se nám stát, že se později příliš ponoříme do duchovní látky a zabředneme ve spirituálních aspektech našeho bytí, čímž ztratíme cestu ven. Takoví lidé pak snadno stráví třeba šest nebo osm měsíců v uzavřeném světě, jenž má se světem reálným pramálo společného. Proto musí být naším skutečným úkolem získat rovnováhu. Myslím, že to byl Gerald Jampolsky, kdo řekl: "Život je otázka rovnováhy."

Abychom získali tuto rovnováhu, musíme mít na paměti, že se skládáme ze tří rovnocenných částí a že žádná z těchto částí není důležitější ani posvátnější než druhá. My všichni jsme totiž tělo, mysl a duše.

Jsou lidé, kteří tvrdí, že je to právě ono duchovno, naše spirituální část, která je tím nejposvátnějším a proto nejdůležitějším. To by však nebylo přesné. Vaše duchovní já není důležitější než vaše fyzické a psychické já a ani by nemělo být lépe živeno.

A to platí samozřejmě i naopak. Lidé nevěnují dostatek pozornosti svým tělesným schránkám. To už jsem řekl předtím. Necvičíme svá těla. Neudržujeme se v kondici. Přinejmenším většina lidí. Proto mají lidé, zejména ve Spojených státech, tendenci trpět nadváhou a podlomeným zdravím. A umírají daleko dříve, než by měli, a všechno jenom kvůli tomu, že své tělesnosti nevěnují dostatek pozornosti.

Stejně tak nevěnujeme dost pozornosti své mysli. Zaráží mě, jak málo knih čte většina lidí. Pokládám tuhle otázku lidem všude, kudy chodím. "Kolik knih jste četl za poslední rok?" Když odpoví, že četli tři nebo čtyři knihy, skoro to zní, jako by to bylo kdovíjak hodně. Já sám čtu dvacet až třicet knih ročně, někdy dokonce až padesát, tedy takřka jednu knihu týdně. A jsem stále nenasytnější. To není vychloubání, to jen abyste věděli. Myslel jsem, že to, co čtu já, je průměr, že tolik toho přečte většina lidí. Jenže když si někdo přečte tři nebo čtyři knihy ročně, je na sebe velmi pyšný.

Nejrozšířenější médium, jímž krmíme naši mysl, je bohužel televize. Nebo film, mohu-li to vůbec nazývat nasycením mysli. Ale zajít do knihovny a strávit tam odpoledne, třeba čtením Balzaca - to většina lidí nikdy neudělala. Jejich mysl úpí, když se jim dostává cokoli jiného než Simpsoni nebo sportovní stránky v **Los Angeles Times**.

Většina lidí rovněž opomíjí své duchovní potřeby. Lidé nemeditují. Nechodí do kostela ani do synagogy či na jiné obřadní místo tak často, jak by mohli, a někteří tam ani dosud vůbec nebyli. Nevěnují žádnou pozornost faktu, že každý z nás je z jedné třetiny subjektem duchovním, mohu-li to tak nazvat. Tím myslím, že všichni máme ducha, avšak každý z nás je složen ze tří částí. A je zřejmé, že málokdo věnuje třicet tři procent svého času a úsilí svým duchovním potřebám. Většina z nás se totiž věnuje jedné oblasti více než ostatním, čímž ztrácíme rovnováhu.

Máte nějaký návrh, jak to změnit ?

Zkrátka s tím přestaňte. Cesta k tomu vede přes zjištění, že každý z nás má tři složky. Musíme začít věnovat pozornost každému aspektu našeho bytí, i kdyby to pro nás mělo být nepříjemné. Musíte vystoupit ze stínu svého pohodlí.

I když vám pobyt v kostele, v synagoze či na jiném meditačním místě přináší pocit nepohodlí, nevzdávejte se a chodte tam. Nikdy mě nijak zvlášť nepřitahovala myšlenka, že budu hodinu sedět bez hnutí při svíčce a poslouchat nějakou meditační hudbu nebo že budu bdít v noci v černočerné tmě. Tohle mě nikdy nelákalo, a upřímně řečeno, ani jsem si nemyslel, že bych na to mohl mít žaludek. Ale zkusil jsem to. A zkoušel jsem to znovu a znovu, dokud jsem jednoho dne neprožil fantastickou zkušenost spojení se Všemohátem. Bylo to tak neuvěřitelné, že už bych dnes bez meditací sotva vydržel delší dobu.

A tak jsem objevil, že na té věci skutečně něco je. Je to jako objevit, že chřest vůbec nechutná špatně; že je vlastně docela chutný, však to znáte. Zkuste to. Vyjděte ze stínu svého pohodlí.

Ted' se například zabývám hodně fyzickým cvičením. Cvičení a já jsme po dlouhá léta nebyli zrovna nejlepší přátelé. Dnes mám však doma takovou malou tělocvičnu s několika posilovacími stroji a snažím se přemluvit sám sebe k tomu, abych ji navštívil dvakrát třikrát do týdne. Jsem si jist, že taková věc dokáže zázraky. A přitom je to tak jednoduché. Není v tom žádné kouzlo, žádná záhada. Jen to chce trochu snahy.

Co je to vnitřní systém ovládání ?

Každý z nás disponuje vnitřním systémem ovládání, jehož prostřednictvím se dozvídáme vše, co je možné vědět o životě, vše, co je o životě důležité. Když tomuto systému budeme naslouchat, bude nás vést ke správným lidem a na správná místa, kde budeme mít příležitost vyjádřit tu nejušlechtlejší část svého já.

Pro mne osobně není nijak zvlášť těžké soustředit se na tento systém. Cítím jej ve svém žaludku. Často lidem říkám: "Naslouchejte svému břichu. Břicho ví dobře, co je třeba." Zde je proces, zde je nástroj, jenž lidem pomůže rozpoznat správný směr, když hrozí, že učiní špatné rozhodnutí. Je to v podstatě jednoduché.

Nejdříve je třeba vymanit se z mrtvého bodu. Jestliže se nacházíte ve "stagnaci", buď jste zasaženi přímo, nebo se bojíte, že uděláte špatné rozhodnutí. Navzdory tomu učíte nějaké rozhodnutí, jakékoli. Každé rozhodnutí je lepší než žádné.

Vždy lidem radím, aby vykročili, aby postoupili do "rozhodovací fáze". Jakmile se konečně rozhodnete něco podniknout či nepodniknout, jakmile vykročíte nějakým směrem, váš nos vám během chvíle řekne, zda je to směr, kterým byste jít měli, nebo naopak. To je vnitřní systém ovládání. Pro mě to může být žaludek; pro jiné to je třeba nějaká část jejich hlavy. Každý z nás však tento systém vlastní.

Vždyť přece dokážete určit chvíli, kdy se celý váš systém bouří proti něčemu, co máte udělat, říká vám: "Ne, to nesmíš dělat. Tohle nedělej !" To není strach. Je to jakási vnitřní moudrost, která říká: "Tohle není správné. Opravdu si nemyslím, že tohle chceš." Anebo naopak: "Ano, to je ten správný krok. Jdi, jdi do toho." Existuje tu jakési tušení radosti, **joie de vivre**. Duše jakoby hlásila: „Jsem s tebou zajedno. Jdeme do toho.“ Je to vnitřní pocit, jenž přichází až **poté**, co bylo učiněno rozhodnutí. A lidé často čekají, že k nim tenhle pocit přijde ještě dříve, než učiní své rozhodnutí.

Přitom právě to je klíčové; chtěl bych to ještě jednou zdůraznit. Zním hodně lidí, kteří meditují a prosí Boha o radu ještě dříve, než učiní své rozhodnutí. Obrátím teď celou tu věc úplně naruby. Lidé sedí s rukama v klíně a říkají: "Ach, Bože, prosím pomoz mi, řekni, co mám dělat, jaké rozhodnutí mám učinit ?" A já říkám: "Ne, ne, kdepak. Nejprve udělej rozhodnutí a pak naslouchej, slyš každou buňku ve svém těle."

Vidíte ? Je to přesně naopak. Nebojte se rozhodnutí. Udělejte ho a pak budete vědět, zda bylo správné, či nikoli. A jestli správné nebylo, pak se otočte a jděte opačným směrem. A když se vám zdá správné, pokračujte v chůzi. Není to zajímavá myšlenka ?

Neale, mám na vás teď pár otázek, které se týkají těla, tedy hlavně utrpení těla. Myslíte si, že porucha ve fyzickém těle má něco společného s úrovní duše, která potřebuje léčbu ? Znáte to, čistě metafyzicky, když je člověk nachlazený, říká se, že je psychicky v nepořádku -nebo něco takového. A další otázka je o lidech, kteří fyzicky trpí, a o jejich duchovní cestě. Je možné, aby tito trpící lidé dosáhli nějakého prožitku, který by je probudil ?

Víte, buddhisté tvrdí, že všechen život je utrpení. A v uvedeném kontextu je to jednoznačně pravda. Utrpení existuje. Utrpení je zkušenost. Rozumějte, to, co nazýváte

utrpením, mohu já nazývat úplně jinak. Tak například: Jsem člověk, který trpí chronickými bolestmi. Je jenom málo okamžiků během dne, kdy necítím žádnou bolest. Bolest cítím i během celé této přednášky.

A přesto v momentech, kdy opravdu cítím bolest, netrpím. Dokážete pochopit, o čem teď mluvím? Někdo z vás by třeba o mně mohl říci: "Jak to dělá? Kdybych já měl v těle v téhle chvíli bolest, nebyl bych asi schopen jasně myslet, natož přednášet."

Teď se nesnažím o nějakou sebechválu. Pouze vám říkám, jak to opravdu je. A tak je tomu s námi všemi. V tom máme všichni stejné prožívání. Proto je třeba nade vše vyzdvihnout, že bolest je relativní prožitek.

Do určité míry cítíme bolest my všichni a to neustále. Buddhisté to mysleli vážně, když o tom mluvili. Život je bolest. (smích)

Protože sama podstata naší fyzické formy je do určité míry limitující, neboť dává mantinely naší fyzické existenci, je zároveň i bolestivá. Teď nechci příliš odbočovat od tématu, pouze jej chci uvést do kontextu.

Abych byl ale adresnější k vaší otázce, ano, člověk, který trpí, může dosáhnout nesmírného osvícení a velkého duchovního vědomí. A někdy je to sama bolest, jež ho k tomu dovádí. Fyzická bolest nás totiž často přivádí k myšlenkám, které jsou opravdu důležité. A tak se soustředujeme na podstatu svých osobností a věcí.

Vzpomínám si, jak jsem na něčem spolupracoval se ženou, která se jmenuje Elisabeth Kübler-Rossová. Zná ji někdo z vás? Měl jsem to štěstí spolupracovat s Elisabethou požehnanou část svého života. A pamatuji si, jak jsme jednou navštívili domov pro umírající - to jsme ostatně dělali dost často. Byla to velká škola. Víte, když chcete dostat opravdovou školu, chodte každý týden do domova pro deset umírajících lidí. Málokdo má takovou příležitost za celý svůj život. Možná zdravotní sestra nebo lékař, ale průměrný člověk nikoli.

A pamatuji si, že jednoho večera jsme spolu navštívili umírající ženu, která postupně ztrácela schopnost fyzického pohybu a přestávala cítit své tělo, od paty nahoru. Bylo to něco degenerativního. A pokaždé když jsme ji navštívili, přestávaly jí fungovat další a další orgány. Až jednoho dne jí přestala fungovat i ruka. Jenže se jí to stalo právě v okamžiku, kdy objímala svou malou vnučku, jen pár týdnů starou. Uvědomila si, že už se svou rukou nemůže hýbat a proto řekla: "Už to dítě ve své náruči neudržím. Už si tolik nedůvěřuji, nevěřím, že ji dokážu udržet, když s sebou cuká."

Když jsme se s ní o této události později bavili, řekla Elisabeth: "Jaké to bylo, když jste ztratila cit v ruce? Jak se přitom člověk cítí?" A ta žena odpověděla s tím nejlaskavějším výrazem v obličeji: "Víte, poprvé, v ten moment, co jsem si to uvědomila, jsem měla v náruči osmítýdenního andílka... a rozplývala jsem se štěstím nad tím, jak krásné to je." A pak dodala: "Připadalo mi to, jako bych tomu malému tvorovi předávala svůj život z ruky do ruky."

Netvrdím, že tak to ve skutečnosti musí být. Ta žena pouze našla metaforu pro svou bolest, je to jen příklad toho, o čem mluvím. Její fyzická nemohoucnost a bolest, která je s ní spojená, ji přivedly k prozření, které by se jí jinak v celém životě nemuselo dostat. Viděla v tom zkrátka něco převratného, duchovně důležitého, ačkoli my bychom to spíše nazývali ztrátou. Takže otázka zní: Je možné, aby lidé, kteří trpí bolestmi, prozřeli? Ano, myslím, že je to možné. A nejen to, domnívám se, že je to dokonce obvyklé.

Měl jste ještě jednu otázku, která předcházela, ale tu jsem úplně zapomněl.

Ptal jsem se na metafyzické vyjádření poruch v našem těle. Existuje něco v naší duši, co by mělo být léčeno ?

Vezmu-li v úvahu Boží slova o tom, že všechny nemoce si člověk vytváří sám, pak věřím, že je to tak. Přesto se domnívám, že bychom si s tím neměli příliš lámat hlavu. Nikdy jsem příliš nevyhledával knihy, ve kterých stálo: "Praskání v levém koleni... sobectví." Dobrá. Budu tedy méně sobecký. Nebo jiné pořekadlo: "Bolení v pravém uchu... nedostatek pochopení." Víte, existuje spousta knih, které nejsou tak docela přesné. Tím nechci podceňovat tento druh knih. Jsem si ale jist, že nás tyto knihy tak trochu uzavírají do bludného kruhu ustavičného hledání příčin a důsledků. "Kdybych nebyl takový, jaký jsem, tak by mě teď to ucho tolik nebolelo. Musím sebrat více pochopení a tolerance, jinak mě to nepřestane bolet." Vidíte ? Nebo něco jiného: "Jestli budu takový a takový, vyléčí se mi ta zatracená slezina."

Ačkoli někdy mohou mít lidé, kteří věří této podmíněné souvztažnosti, pravdu, v zásadě jsem přesvědčen, že pravda je mnohem křehčí a složitější. Ta původní příčina nebo ta původní myšlenka, která způsobila, dejme tomu, neoperovatelnou slezinu, mohla docela dobře pocházet z doby daleko dřívější, třeba z doby před třiceti, čtyřiceti lety. A mohlo jít o daleko subtilnější příčinu, než je ta, kterou máte zrovna na mysli.

A jaká je správná reakce na podobné choroby ? Mějte je rádi. Ano, prostě je akceptujte. Čemu se bráníte, to přetrvá. Zkrátka si řekněte: "Tak to je a já to nezměním. Má slezina nefunguje. Raději to budu akceptovat, spokojím se s tím, co mám a budu rád. A nebudu si stěžovat."

A tímto způsobem dokážete často celý problém odstranit. Neboť to, čemu se bráníte, přetrvá, a to, co máte, můžete odstranit. Ale dokonce i když to, co máte, nelze odstranit, protože následky a příčiny jsou příliš závažné, můžete odstranit, a to je velmi důležité, můžete odstranit **negativní vliv důsledků**, které mohou ovlivňovat váš život. A to přesně udělala ta žena se svou rukou. Namísto tragédie viděla ve svém neštěstí požehnání.

Díval jsem se na jednoho mistra, kterého jsem znal několik let, jak umírá. Pozoroval jsem jej posledních pár týdnů a měsíců před smrtí. Umíral smrtí, kterou by většina lidí považovala za krajně bolestivou - a znovu jsme u toho - velmi nepříjemnou a ponižující. Však to znáte, jak je to s těmi katétry. A přesto mistr učil všechny, kdo ho přišli navštívit. Každý den za ním přicházelo pět, šest nebo osm žáků. A on se tomu smál: "Vidíte ? Mám teď méně času, než když jsem byl úplně zdrav."

A on věděl - stejně jako Joseph Cardinal Bernadine z Chicaga - Bůh mu žehnej, věděl, že: "Dlužím světu ještě jeden dar. V životě naplněném rozdáváním darů dlužím světu ještě jeden. I má smrt bude utvrzením mého života. I můj odchod bude stvrzením velkého příchodu. I má bolest bude stvrzením největší životní radosti."

Ten člověk byl mistrem a já se od něj naučil mnohé o vděčném umírání. A on byl schopen učit mě, neboť jeho fyzický stav neměl pražádný vliv na jeho mysl.

A když se ho člověk zeptal: "Cítíte se nepříjemně ?" on se na vás podíval a prohlásil: "Jen trochu." A vy na to: Jak jste statečný, jak jste stoický." A on ve skutečnosti vůbec nelhal. Opravdu cítil jen málo bolesti, ačkoli já sám bych na jeho místě cítil velkou bolest. Stal se mistrem a nedovolil, aby mu fyzické vjemy diktovaly jeho život. To je silná věc. Každý známe lidi, co umřeli s takovým vděkem k životu. A nejen důstojně, jejich smrt znamenala přínos pro druhé.

Řeknu vám příběh o dalším člověku, jenž zemřel podobným způsobem. Má matka byla svatá žena. Každá matka je svatá, ale má matka byla světice všech světic všech dob.

Ano, taková opravdu byla. A pamatuji si na den, kdy umřela, vybavuji si ten den velice dobře. Když se její smrt přiblížila, zavolali k ní kněze z místní fary, mladého člověka. Nemohlo mu být víc než devatenáct a půl. Ani bych neřekl, že se ten mládenec kdy holil. Ale byl tu, nováček ze semináře. Bylo nám všem jasné, že je to pro něj poprvé, kdy zalistuje poslední práva nejsvatější římskokatolické církve. Bylo to poznat z každého jeho pohybu, z toho, jak nosil svůj škapulíř, jak zacházel se svými olejíčky. Nechci to nijak zesměšňovat, rituál je důležitý lidský prožitek a má pro nás mohutný význam. On však tento rituál nikdy neprováděl naostro, tedy s opravdovou mrtvolou. Vešel do jednotky intenzivní péče, kde ležela má matka. A o chvíli později - deset, patnáct minut - vyšel ven, bledý jako stěna. "Co ?" divil jsem se. "Tak co ? Co se stalo ?"

"Nevím. Asi jsem něco udělal špatně," odpověděl kněz. "Vybral jsem špatný olej a hned jsem se do toho pustil. A vaše matka se najednou na mě podívala a říká: Jen klid, otče. V tomhle nemůžete udělat chybu. Záleží na vašem úmyslu, na vaší myšlence. To je to důležité, to se počítá. Ne to, co děláte." Díval se na mě a oči se mu zaplnily slzami. "Vaše matka mi před svou smrtí ulehčila můj úděl."

Proto vám říkám, že smrt nemusí být považována za velkou tragédii. Jen doufám, že až jednou umřu, budu v sobě mít alespoň kousek této vděčnosti. A jenom malý kousíček této moudrosti.

Mám otázku týkající se našeho osudu. Existuje názor, že všechny věci, všechny místa, kam kráčíme, lidé, s nimiž se setkáváme, jsou dopředu plánovány, že nic není jen tak náhodou. Rád bych věděl... mohl byste k tomu něco říci. Jak se díváte na myšlenku, že neexistuje náhoda ? Je to proto, že jsme všechno již sami předem plánovali ?

Ano. Dozvěděl jsem se, že když vstupujeme do svého těla, máme do jisté míry předurčený osud a že tento plán je pouze částečný. Chtěl bych vám říci, že nikdo z nás v této místnosti tu není náhodou. Všichni jsme se rozhodli přijít sem, v nějaký čas a na nějakém místě. Nyní máme možnost jeden druhé podporovat v tom, jací opravdu jsme.

A teď jsme se k tomu dostali. My všichni máme určitou dohodu, určitou smlouvu a každý z nás si plní tu svou část. Plníme ji i tento den, i každý den, tím, jak se chováme, jak reagujeme.

To platí mimochodem pro lidi, kteří se k druhým chovají laskavě, i pro ty, co se tak nechovají. Opravdová svatost a opravdové mistrovství neuznává žádné oběti, žádné viníky. Člověk, jenž vás trýzní, pouze odehrává svou část dohody, která byla uzavřena na úplně jiné úrovni - tak aby člověk mohl vyjádřit a prožít a vyplnit to, kým opravdu je. Proto všichni mistři říkají: "Nesud' a neodsuzuj."

My všichni jsme se vydali na cestu, jež se nazývá životem. A tuto cestu, místo, k němuž směřujeme, jsme sami předurčili. Co však předurčeno není, je způsob, jakým se k tomuto místu dostaneme. Nemáme ani záruku, že se tam vůbec dostaneme. Máme jen jakousi představu, kam bychom rádi šli a co bychom rádi dělali. Nikde však není jistota, že se tak stane a že nesejdeme z cesty.

Každá příležitost pro nás znamená šanci pohnout se kupředu v našem osudu. A když se nám to nepodaří, vytvoříme si další a další příležitosti, dokud se v našem osudu nepohneme kupředu. Všiml si někdo z vás věcí, které se ve vašem životě opakují ? Budete v nich stále znovu a znovu pokračovat, dokud se neuskuteční. Tak to je.

Slyšeli jste, co jsem řekl. Pětkrát jsem se oženil s jedním a tím samým člověkem. Stalo se tak v pěti různých tělech - až se mi konečně dostalo toho, co jsem dostat měl. A tak

jsem byl schopen nevzít si toho člověka pošesté. A tak tomu bylo i s jinými lidmi a událostmi v mém životě. Čelil jsem stejným věcem, znovu a znovu, až jsem konečně pochopil jejich smysl. Svou dráhu si předurčujeme sami, bereme si s sebou do života typy lidí, míst a událostí, které nás v budoucnu potkají, tak by byl naplněn náš plán. A nikde není psáno, že osud má být naplněn ještě v tomto životě. Vlastně bych byl překvapen, kdyby tomu tak v mém případě bylo. Ale na tom nezáleží, protože budeme mít ještě spoustu dalších životů, a ještě dalších, až do konce času, jenž ve skutečnosti žádný konec nemá. A proto vše poplyne dál a dál až do nekonečna. Není to nádherné ?

Ve třetí knize hovorů Bůh mluví o vysoce vyvinutých bytostech. Měli bychom se snažit dostat se na takovou úroveň ?

Ve vesmíru skutečně existují vysoce vyvinuté bytosti. Sam pro ně používám zkratku VVB, vysoce vyvinuté bytosti. Tyto bytosti se naučily, jak koexistovat s přírodou a vesmírem harmonicky a radostně. Naučily se žít životem, v němž je jen málo místo pro bolest a boj. Jak toho dosáhly ? Ten návod má dvě části. A lze ho použít i na tomto světě, jestliže si to zvolíme.

Tito lidé v současnosti nežijí na této planetě, alespoň převážná část z nich. Zatím jsem nepozoroval žádné větší množství vysoce vyvinutých bytostí na Zemi (s možnou výjimkou těch, kdo procházejí zdmi Kongresu).

To byl jen vtip.

Vysoce vyvinuté bytosti fungují na základě systému o dvou částech. Část první: pozorují věci kolem sebe a říkají je. To je část první. Abych to trochu přiblížil, pozoruji své okolí. Vidím, že sedíte na židli. A mluvíme spolu. Nebo jiné pozorování: televize je plná násilí. A děti tráví spoustu času díváním se na televizi. A pak se podle toho chovají. Tak to prostě je. Nebo že tabák může způsobit rakovinu. A protože může způsobit rakovinu, nepatří mezi nejzdravější věci na světě. Tak to prostě je. Tedy pozoruji věci kolem sebe a pak je říkám. Tím mám na mysli to, že o nich říkám pravdu.

Na tomto světě většina lidí odmítá říkat to, co ve skutečnosti vidí. Někdy říkají dokonce pravý opak toho, co vidí, protože se bojí, aby někoho neurazili, nebo o sobě neřekli něco nehezkého, co by jim uškodilo v očích ostatních lidí.

Takové chování je běžné u většiny lidí a především v politice, náboženství a dalších oblastech.

Kdyby se lidé ve vyspělých společnostech takto nechovali, nevystavovali by své děti násilnickým vlivům televize a jiných médií. V opravdu vyspělé společnosti by bylo neslýchané posadit dítě na čtyři nebo osm hodin denně před tu malou škatuli a vystavit je tak věcem, které jim zakazujeme. Vidíte, je to vlastně docela jednoduché. Tak jednoduché, že je to až směšné.

V naší společnosti děláme bezpočet věcí, které nemají smysl. A neděláme je proto, že bychom nevěděli, že nemají smysl, nebo že jsou škodlivé. Ztřeštěnost našeho počínání je právě v tom, že si uvědomujeme, že nemají smysl, a přesto je děláme. Příklad: Víme, že dětem škodí, když je dáváme každý den několik hodin před obrazovku. A přesto tak činíme.

Víme, že nemá smysl nalévat obrovské spousty peněz ze zvláštních fondů do našeho politického systému a přitom očekávat, že systém bude pracovat bez programu. Víme to, a přesto tak činíme.

Víme, že není zdravé jíst velká množství červeného masa. Víme to, a přesto to děláme. Víme, že není prospěšné inhalovat karcinogenní kouř do svých plic, a přesto to děláme. Teď uvádím jen několik příkladů. Mohl bych vám dát stovky dalších příkladů - a kdybych měl víc času na přemýšlení, možná i tisíce.

Inteligentní bytost se však musí ptát: proč? Proč máme dělat věci, o kterých víme, že nám škodí. A odpověď zní: nemám pocit, že máme odvahu chovat se podle našich přesvědčení a zásad. Myslím, že je pro nás pohodlnější říkat jedno a dělat druhé. Nejsem přesvědčen o tom, že bychom byli plně oddáni myšlence vyjádřit nejvyšší formu našeho bytí. Zatím jsme pouze velmi nevyspělé bytosti.

Jako živé bytosti ve vesmíru jsme zatím opravdu na poněkud primitivní úrovni. Nemáme v sobě vůli zvolit si to nejvyšší a nejušlechtlejší. Přesto však kráčíme dál. Začínáme se měnit. Vidíme pokrok, neboť stále více a více lidí si začíná pokládat otázky týkající se věcí, o kterých mluvím. Konečně jsme schopni ve větším počtu povstat a zvolat: "Počkat, tohle přece není dobré. Takhle to prostě nepůjde." Proč tedy neuděláme tu jednu jedinou věc, proč to nezastavíme?

Jaký je váš názor na roli žen v novém miléniu a roli žen ve společnosti vůbec?

Inu - to je pěkně široká otázka. A ani přesně nevím, co konkrétně chcete slyšet. Řeknu vám k tomu to, čemu rozumím a co vím. V jedné fázi historického vývoje byla společnost dominována tím, co budu nazývat ženskou energií. Během tohoto matriarchálního období ženy vládly, rozhodovaly a stály v čele důležitých institucí. Trvalo to nikoli krátkou dobu, šlo o docela dlouhé období. Po několika tisících let došlo ke změně a společnost se přiklonila k patriarchátu, kde vládli hlavně muži. V obou případech šlo o proces, který se klonil buď k jedné, nebo k druhé straně.

Dnes, když vstupujeme do nového milénia, pozorujeme příchod nového paradigmatu, po kterém jsme volali celá tisíciletí - paradigmatu, v němž muži a ženy kráčí bok po boku a kde role, které byly v minulosti tradičně oddělené, již nejsou (díky Bohu) striktně definovány a předurčeny pohlavím.

Věřím, že v následujícím desetiletí dvacátého prvního století se budou o moc dělit spravedlivě ženy i muži. Staneme se svědky toho, jak se do předních pozic bude dostávat stále více a více žen a s tím se bude zvyšovat i jejich vliv na společnost celého světa.

Přijde den, kdy budeme mít za prezidenta ženu, papež bude též ženského pohlaví a ženy všeobecně se dostanou do pozic, které dříve příslušely výhradně mužům. A bude to požehnaný den. Moc pak bude spravedlivě rozdělena mezi obě pohlaví. A konečně nastane rovnováha.

Tuto rovnováhu jsme hledali po celá dlouhá léta. A z perspektivy historického vývoje vesmíru a vesmírného dění bylo této vymoženosti dosaženo relativně rychle.

Vždyť víte, několik tisíc let je ve srovnání s miliardami poměrně krátká doba. Proto se druh **Homo sapiens** vyvíjel poměrně rychle a rychle začal nabírat rovnováhu. Jakkoli nám to může připadat zdoluhavé, je to vlastně jen mžik, mrknutí oka, pouhý vzdech v životě vesmíru. Konečně tedy začínáme nalézat rovnováhu. Vidíme ji i v politice. Vidíme ji ve firemní sféře. Vidíme ji všude. Těší mě, když v letadlech po celé Americe vidím stevardy. Co kdysi příslušelo výhradně ženám, z důvodů, které mi nikdy nebyly příliš zřejmé, vykonávají dnes i muži.

Chodím k zubařce, která svou práci zvládá výsostně. Přitom když mi bylo pět, nebo dokonce deset, připadalo na deset zubařů jedna jediná žena. Jednoho dne se možná dočkáme i toho, že kněží budou také ženy. Nebylo by to hezké, kdyby existovaly rabínky nebo farářky, třeba i v ortodoxní církvi ?

Brzy se ženy a muži budou dělit o moc i v nejuctívanějších institucích: v náboženství a v politice. A jak jsem řekl, budiž požehnán ten den. Protože dosud jsme žili jen polovičatým životem.

Bůh ví, že muži si při vládnutí na této planetě za posledních několik tisíc let nepočínali příliš znamenitě. Naše vláda nebyla příliš efektivní. Proto potřebujeme rovnováhu, potřebujeme ženskou energii, ženský pohled a trpělivost, soucit a hluboké vědomí a také kromobyčejnou citlivost k životním prožitkům. Ženské prožívání a ženská energie je každém z nás. A doufám, že je budeme dále vyživovat a že pokvetou jako součásti naší nejskvělejší formy.

Jak jste objevil, kým jste" ?

Pro většinu lidí na Zemi dnes pouhé přežívání již není prioritou. Pro některé z nás ano, nikoli však pro většinu. Co je tedy naší prioritou ? Klíčovou otázkou lidského života již tedy není, jak přežiji, nýbrž kdo je ten přežívající ? Kdo jsme já ? **Kdo jsem já ? Uvažující** člověk si klade tuto otázku. Není to prázdná otázka. Je to důležitá otázka, protože většina lidí nemá potuchy, kým jsou. Já sám jsem neměl potuchy, kým jsem, až donedávna.

Víte, když mi bylo šestnáct, myslel jsem, že jsem svoje vlasy. Ano, myslel jsem, že moje vlasy jsem já. Byl jsem o tom nezvratně přesvědčen, natolik přesvědčen, že když se mi ráno nepodařilo urovnat své vlasy tak, jak jsem si představoval, spláchl jsem klidně hřeben do záchoda. A odmítl jsem vystoupit na veřejnost. Vždyť by ani nikdo nepoznal, kdo jsem.

Vlastně se toho za ta léta ani příliš nezměnilo. I dnes se někdy probouzím s myšlenkou, že já jsem své vlasy.

Když jsem dospěl do osmnácti, uvědomil jsem si, že mé vlasy nejsem já. V devatenácti letech jsem získal životní moudrost svého věku. Říkal jsem si: "No není to ztřeštěné, myslet si, že já jsem své vlasy ? Já samozřejmě nejsem své vlasy." V osmnácti jsem poznal pravdu. Byl jsem své auto. Věděl jsem, že já jsem své auto, neboť jsem cítil, že ostatní mě posuzují podle mého auta. Jednou, když mi mé auto zrovna vypovědělo službu, mi otec řekl: "Na, vezmi si mé. Dnes večer můžeš jezdit mým autem."

A já na to: "Jsi blázen ? Přece bych nemohl dopustit, aby mě někdo našel mrtvého v tvém autě." Tím jsem měl na mysli, že by mě nikdo nepoznal.

Můj otec jezdil v Oldsmobilu.

I já dnes jezdím v Oldsmobilu.

A hříchy otců budou opakovány jejich syny.

Než jsem dovršil jednadvacet let, vyrostl jsem z toho. V tomto věku jsem konečně prohlédl a objevil velkou pravdu: "Nejsem mé vlasy. Nejsem ani mé auto. To všechno je samosebou šílenství. Jsem svoje ženy."

Chci, abyste věděli, že jsem hrál hru "jsem svoje ženy" dost dlouhou dobu. Byla to parádní hra. A já jsem přitom věděl, že jsem svoje ženy.

Cítil jsem myšlenky lidí kolem mne. Cítil jsem mé vlastní myšlenky a názory o sobě samém, což záleželo na tom, kdo byl zrovna v mém náručí.

A tak jsem žil dlouhou dobu. Až jednoho rána, když jsem vstal, řekl jsem si: "Počkat. Vždyť já nemůžu být svoje ženy, protože kdybych byl svoje ženy, musel bych být rozpolcenou osobností." Bylo jich totiž mnoho. Tak jsem si uvědomil, že v musí být něco vyššího. Kdo jsem já ? Kdo jsem já ? Mysl touží po poznání.

A potom mi to konečně došlo. Táhlo mi pomalu na čtyřicet let a najednou to přišlo. A vím přesně, kdy to přišlo, protože mě na to upozornil můj otec. Řekl, že dítě konečně dospělo. Dospěl jsem, protože jsem si myslel, že já jsem svoje práce, tak jak si to myslí spousta mužů ve svém životě, a stejně tak i spousta žen. A já tu hru hrál dál naplno. Já jsem svoje práce, svoje zaměstnání. Víte, jak to vypadalo v mém životě ? Vypadalo to jako "hej, hej, tohle je má práce, tohle dělat musím, nemám jinou volbu, je to má práce".

Potom jsem se jednoho dne probudil ze sna a řekl si: "Tak moment. Vždyť já nemohu být svou prací. Vždyť mě už sedmkrát vyhodili ze zaměstnání. Takže kdo vlastně jsem ? Kdo jsem, když nejsem svým zaměstnáním... ?"

Potom mě to konečně došlo. "Pochopitelně že nejsem svými ženami, ani prací, ani autem. Jsem svoje rodina. To je jasné, no ne ?" A má matka řekla: "Konečně jsi dospěl." Přišel jsem zkrátka k sobě, ke svým smyslům. Upravil jsem své hodnoty. A začal jsem hrát hru s názvem "já jsem svoje rodina". Já jsem má žena a mé děti a mí příbuzní. To jsem já. A hrál jsem tu hru naplno.

A jak ta hra vypadala ? Odmítl jsem zaměstnání v jiné komunitě, protože to nebylo dobré pro mou rodinu. Odmítl jsem dokonce i dům, který jsem miloval, protože stál ve špatném školském obvodu. A tak jsem přijímal důležitá rozhodnutí na základě jediného kritéria, jímž byla má rodina.

A pak jsem se jednou vrátil domů z práce, kterou jsem neměl v lásce, ze života tichého zoufalství, jenž jsem vedl, otevřel jsem dveře a vidím, že dům je úplně prázdný - chyběli v něm nejen lidé, ale i nábytek.

Bylo zřejmé, že tu něco neklape. Pamatuji si na ten moment velmi dobře, jako by se to stalo včera. To je pravdivý příběh, nic si na něm nevymýšlím. Otevřel jsem dveře. Dům byl prázdný. A má první myšlenka byla: "Můj Bože, byli jsme vykradeni." Jenže nikdo vám nepřijde ukrást nábytek uprostřed bílého dne. Krom toho nechyběl všechen nábytek. Rozhlédl jsem se kolem dokola - tam v rohu stála stará hi-fi souprava, kterou jsem si přinesl do manželství, tamhle stál kávový stolek, rovněž přírůstek do manželství. Bylo tu ještě pár dalších věcí, které ležely kolem... a tak jsem si uvědomil, že zmizela jen určitá část nábytku.

Potom mi konečně došlo, co se stalo. Přesto jsem tomu nemohl uvěřit. Vyběhl jsem nahoru po schodech do ložnice a podíval se do jejího šatníku. Všechno její oblečení zmizelo. Otevřel jsem svůj šatník. Všechny mé obleky byly na místě. Tehdy jsem pochopil tu strašnou pravdu. Zloděj byla má žena.

Je s podivem, co všechno dokáže mysl udělat, jen aby se nemusela dívat pravdě do očí, ačkoli ta před ní stojí v celé nahotě. Už nešlo se smát. Sešel jsem po schodech dolů a sedl si na koberec v téměř prázdném obývacím pokoji. A naříkal jsem: "Můj Bože, co od mne chceš ? A kdo jsem vlastně já ?"

Představoval jsem si, že jsem tolika různými věcmi. A teď ty věci byly najednou pryč. Kdo jsem ? Věčný nářek lidské duše. Kdo jsem já ?

Odpověď není ve světě kolem nás. Je zřejmé, že odpověď na tuto otázku není v ostatních lidech, ani ve věcech či místech. Odpověď je uvnitř nás. A to je celé poselství **Hovorů s Bohem**.

Nejprve bych chtěl říci, že se mi opravdu líbily všechny tři knihy. Má otázka se týká myšlenky duše. Stojí zde na jedné straně cesta evoluce a na druhé myšlenka, že všechno je beze zbytku absorbováno do absolutna, že již žádná evoluce neexistuje. Zdá se, že to, o čem mluvíte vy, napovídá o expanzi evoluce, která se stává bohatší a dynamičtější. Perspektivy jsou dnes širší. A ta myšlenka, o níž hovoříte... existence možnosti transcendovat evoluci, vystoupit z koloběhu existence nebo, jak to nazýváme, z evolučního procesu... Byl bych rád, kdybyste se o tom rozhovořil.

Člověk nemůže vystoupit z procesu evoluce. To je zcela nemožné. Jakmile jednou úplně vystoupíte z procesu evoluce, vystoupíte i z Boha, protože Bůh je proces. Bůh není bytost; Bůh je proces.

Bůh je proces života, jenž nazýváme evolucí. A protože není zcela možné vystoupit z domény Boha, není ani možné vystoupit z procesu evoluce. Proto evoluce, tedy evoluce nás všech, která je Bůh, nikdy nekončí. Vždy tu byl. Je a bude svět bez konce. Amen.

Chtěl bych vám všem říci, jakou radost mi přinesly chvíle strávené s vámi. Jak příjemné bylo být tu s vámi na stejném místě a ve stejný čas. Až odejdete z této místnosti, rád bych, abyste na svět pohlíželi s nehlubší pravdou, jež spočívá uvnitř vás. A abyste každému pomohli objevit, kým opravdu je. Pomozte jim, aby se znovu stali svými, a společně pak vytvoříme svět podle naší nejušlechtlejší vize.

Budte požehnáni.

(**)

NA ZÁVĚR

O životě jsem se dozvěděl, že pokud žijeme komplexně, žijeme i svatě. Dvacet pět let jsem hledal cesty, jak žít svůj život jako plnohodnotný a komplexní člověk. První věc, kterou jsem pochopil, byla, že mám-li žít integrovaným životem, musím se daleko více integrovat do svého prostředí. To jest stát se jedno a totéž, spojit se, a pak se svým okolím zacházet tak, jako by to byla část mé osobnosti, tedy nikoli něco vnějšího, od čeho bych se měl oddělit.

*Holistický život znamená uvědomit si, že jsem částí **celého systému, celé myšlenky, celé reality** a že cokoli řeknu, co si pomyslím a co udělám, tuto realitu ovlivní a do jisté míry i vytváří. Již nemohu předstírat, že jedna věc nemá vůbec nic společného s druhou věcí. Že například kouření nebo konzumace červeného masa nemá nic společného s mým zdravím. Nebo že kvalita ovzduší nemá nic společného s kvalitou života. Že způsob mého uvažování, mluvení a jednání nemá nic společného s tím, jakou*

budoucnost budu prožívat. Že způsob mého soužití s okolním prostředím nemá nic společného s tím, jak dlouho budu schopen žít.

*Tak jsem tedy žil až clo doby, kdy jsem pochopil význam slova **holistický**. Nechápal jsem, co sociologové míní teorií komplexních systémů. Nerozuměl jsem důsledkům faktu, že jsem pouze kolečkem v obrovském kole. Dlužno říci, že v tom jsem se nijak zvlášť nelišil od mnoha lidí. A možná od většiny lidí.*

Zdá se, že dokonce i dnes, navzdory našemu všeobecně zvýšenému uvědomění lidé oddělují své momentální volby, rozhodnutí a činy od jejich konečných důsledků. Avšak žít holisticky znamená brát v úvahu všechny konečné důsledky. Znamená to sjednotit se s Bohem, s naším prostředím, s našimi spolucestovatelci na této podivuhodné cestě, a konečně sjednotit se i se sebou samými.

Mnozí z nás ještě nejsou integrováni. To znamená, že jsou dezintegrovaní. Rozpadají se. Rozpadají se na kousky. A stejně tak se rozpadá i prostředí, v němž žijeme dezintegrovaným životem.

Až nyní si konečně začínáme pomalu uvědomovat pravý stav věcí. A mnozí z nás raději volí největší vizi, jakou jsme kdy o sobě měli, těší se z její příští grandiózní verze. Rád bych se s vámi podělil o některé zdroje k čerpání, o nichž jsem přesvědčen, že mohou být báječně užitečné při přestavbě naší kolektivní reality ve dvacátém prvním století.

*Na prvním místě uvádím Institut ekolonomie, inspirace a práce Dennise Weavera. Dennis spojil slova ekologie a ekonomie a vytvořil tak nové slovo **ekolonomie**. Je to jeho myšlenka, že jedna z věcí, kterou teď tento svět potřebuje, je nový způsob vedení naší ekonomiky, která bude chránit naši ekologii, a zároveň nový způsob vedení naší ekologie, která bude podporovat růst naší ekonomiky.*

Tak jako ve všech oblastech života nelze vykonat zásah do jedné oblasti, aniž by se to projevilo v oblasti druhé - i když jsme si dlouhá léta namlouvali, že to dokážeme.

*Dennisův sen i sen tisíců dalších lidí po celém světě je stát se svědkem toho, jak se **ekolonomie** stane novým způsobem života; vidět, jak se nová věda učí ve školách jako legitimní akademický předmět. (Je pravdou, že pár škol projevilo o Dennisovu práci takový zájem, že zahájilo přípravu kurzů **ekolonomie**. Brzy bude možné z této nové vědy i skládat zkoušky.)*

Kromě toho je záměrem institutu i veřejné vzdělávání, zveřejňování předních iniciativ, zapojování reprezentantů obchodu, průmyslu a také hnutí za ochranu životního prostředí. Pokud máte zájem dozvědět se více o tom, jak můžete pomoci Dennisovi Weaverovi (a jeho přítelkyni, Zemi), napište na tuto adresu:

Institut Ekolonomie

Post Office Box 257 Ridgway,

Colorado 81432

Nestačí jen přátelit se s životním prostředím. Je třeba přátelit se i mezi sebou. Musíme se snažit překonat svoje rozdíly, uznat svoji vzájemnou propojenost a pochopit, že systém nebude fungovat, když se jeho individuální členové spolu nebudou ani bavit.

Právě z tohoto důvodu mě zajímá práce Ashlandského institutu, což je síť praktikantů, kteří objevují "dialog" jako duchovní praktiku. Dialog je způsob soužití, jenž vrhá světlo

na silné Sponzorující myšlenky, kterým **Hovory s Bohem** připisují vedoucí roli ve společnosti.

Termín "dialog", jak jej používá Ashlandský institut, popisuje specifický proces, jenž završuje napětí polarit, kontradikcí a paradoxů, které prostupují lidský prožitek a otevírají člověku brány do hlubšího významu, s nímž je možné unést zdánlivou rozborcenost světa - a nejen unést, ale i vyléčit.

Institut si prostřednictvím své práce klade řadu zásadních otázek. Co kdyby Bůh uměl chodit a mluvit mezi přáteli a my jej mohli vnímat s pomoci našich smyslů a původu našich slov? Co kdyby dialog byl běžným prostředkem a my bychom se naučili opravdu naslouchat sami sobě, druhým i tomu, co život sám chce vyjádřit - naslouchat slovům i obrazům.

Hovory s Bohem říkají, že dialog s Bohem nikdy nekončí. Praktika dialogu je vtělením řeky s pramenitou vodou, v níž neustále plaveme. Zdá se však, že naše lidská zkušenost je zhusta vyschlá a vydělená; pošetilé zvyklosti víry a tvrdost srdce vedou k tomu, že člověk jako by ignoroval proudy chladivé a osvěžující vody, v níž plave každý den. Ashlandský institut se snaží lidem připomínat existenci této řeky.

Zakladatelé institutu organizují a účastní se mnoha neformálních přátelských setkání, které se konají pravidelně každý rok, kde probírají záležitosti, které se nás nejvíce dotýkají; o společném prožitku v komunitě sní mnoho lidí. Institut pomohl mnoha organizacím a korporacím vytvořit základnu lidí, kteří se dokážou naléhavými problémy odborně zabývat, takže staré modely vedení založené na příkazech a kontrole pomalu ustupují moudrosti kolektivní vize.

Pořádají se rovněž diskuse s odvážnými stárnoucími lidmi ve věku od padesáti do sedmdesáti let a probírají se otázky stárnutí, pravdy o stáří a smrti. Lidé z institutu zorganizovali dialogy na žádost duchovních a církví, kde se hovořilo o velmi citlivých a osobních dilematech týkajících se homosexuality a církve. Participovali rovněž na diskusích mezi lidmi s různým duchovním vyznáním a snažili se je vymanit ze závislosti pouze na jedné inspirativní tradici a vzbudit v nich úctu a vztah k mnoha dalším tradicím.

Dokázali uspořádat setkání mezi partnerskými páry a budovat nové přístupy k rozvíjejícím se vztahům.

Hovoříme zde spolu o praktikách hlubokého naslouchání, otevřené mysli a zaplňování poškozených částí srdce. Snažíme se vyzdvihnout různorodost, kolektivní modlitbu, hluboký respekt pro svět přírody, umělecké vyjádření a znovuznání schopnosti tvořit ve jménu života samého. Téma dialogů se neustále mění, ale jejich proces vždy vytváří portál, jímž Bůh může promluvit. Chcete-li získat více informací o této práci, kontaktujte:

The Ashland Institute P.O. Box 366 Ashland, OR 97520 tel: 1-541-488-0003 e-mail: tai@mind.set

V holistickém životě je třeba navazovat přátelství nejen s naším životním prostředím, ale také s lidmi kolem nás. Musíme si osvojit nový stav bytí, nový pohled na to, kdo jsme a kým chceme být, i nové odhodlání vyjádřit své já celému světu. Jestliže se vysoký stav bytí promění ve fyzickou skutečnost, zmizí z našich životů boj. Integrovali jsme svoje vnitřní a vnější já.

Když o tom čtu v **Hovorech s Bohem**, toužím poznat, jako toho dosáhnout; jak transformovat svou každodenní aktivitu v posvátné vyjádření své podstaty. Výsledkem

těchto úvah byla útlá kniha s názvem *Ti, kdo vnášejí světlo. Ti, kdo ji četli, říkají, že jim konečně přinesla pochopení této záhady života.*

Tuto útlou knihu lze získat od neziskové nadace ReCreation, kterou jsme před lety založili já a Nancy, abychom pomohli zvládnout příval dopisů (nyní až 300 dopisů týdně z celého světa) po vydání **Hovorů s Bohem** a abychom šířili jejich poselství.

Toužíte-li po něčem, co je více bezprostřední, interaktivní, pak tato nadace každoročně pořádá pětidenní intenzivní kurz s názvem "znovustvoření sebe sama". Vycházejí z poselství **Hovorů s Bohem** a jsou určeny těm, kdo se na svůj život dívají drobnohledem a hledají cesty ke skutečné kvalitativní změně a k holistickému životu.

Máte-li zájem získat více informací o těchto programech, napište na adresu:

CWG Recreating Your Self Retreats
ReCreation Foundation
PMB#1150
1257 Siskiyou Blvd.
Ashland, OR 97520

Nadace vydává i periodikum, ve kterém se zabývá mnoha různými otázkami holistického života - a v této oblasti i všemi otázkami, jimiž se zabývají **Hovory s Bohem**. (Pojmenovali jsme nadaci ReCreation proto, že **Hovory s Bohem** vyzdvihují sebestvoření sebe sama do podoby nejušlechtlejší vize, kterou o sobě máme.) Periodikum obsahuje otázky od čtenáře z celého světa, kteří se ptají na způsoby, jak toho dosáhnout. Na každý dopis odpovídám osobně.

Jestliže chcete zůstat v kontaktu s energií **Hovorů s Bohem**, máte možnost získat předplatné zasláním \$35 (\$45 pro adresy mimo USA) nadaci.

Poslední zdroj, o který bych se s vámi rád podělil, je báječná sbírka těch nejlepších dotazů a odpovědí za posledních pět let s názvem **Hovory s Bohem - Otázky a Odpovědi (Questions and Answers on Conversations with God)**. Tato kniha, spolu s **Průvodcem CWG (CWG Guidebook)**, obě publikované nakladatelstvím Hampton Roads), představuje to nejužitečnější, co bylo vydáno pro ty, kdo chtějí lépe porozumět poselství **Hovorů s Bohem** a jejich použití v praktickém životě.

Jsem přesvědčen, že těmito a dalšími prostředky jsme schopni dozvědět se více o holistickém životě a o tom, jak se k němu dopracovat. Byly doby, kdy jsme všichni žili tímto způsobem. Žili jsme jako plnohodnotné, komplexní bytosti. Chápali jsme, že jsme součástí celého systému, a nečinili jsme individuálně nic, co by nás mohlo kolektivně poškodit. Je-li v našich silách vrátit se do těch dob, jsme schopni vyléčit svoje životy i celý svět.

Bud'te požehnáni.

Přes 7000 stran a 3000 obrázků o Vesmírných lidech najdete na internetu:

[**www.vesmirni-lide.cz**](http://www.vesmirni-lide.cz)

[**www.vesmirnilide.cz**](http://www.vesmirnilide.cz)

[**www.andele-svetla.cz**](http://www.andele-svetla.cz)

[**www.andelesvetla.cz**](http://www.andelesvetla.cz)

[**www.universe-people.cz**](http://www.universe-people.cz)

[**www.universe-people.com**](http://www.universe-people.com)

[**www.cosmic-people.com**](http://www.cosmic-people.com)

[**www.angels-light.org**](http://www.angels-light.org)

[**www.angels-heaven.org**](http://www.angels-heaven.org)

[**www.ashtar-sheran.org**](http://www.ashtar-sheran.org)

[**www.himmels-engel.de**](http://www.himmels-engel.de)

[**www.angeles-luz.es**](http://www.angeles-luz.es)

[**www.angely-sveta.ru**](http://www.angely-sveta.ru)

[**www.anges-lumiere.eu**](http://www.anges-lumiere.eu)

[**www.angelo-luce.it**](http://www.angelo-luce.it)

[**www.anioly-nieba.pl**](http://www.anioly-nieba.pl)

[**www.feny-angyalai.hu**](http://www.feny-angyalai.hu)

(snadno získáte také v knihovnách a internetových kavárnách)

26.9.2007

IVO A. BENDA